

FAPT DIVERS

SOBIȚA. O LECȚIE
DIN ARDEAL

■ PAGINA 16

Omul care conduce
din urmă România

■ PAGINA 5

EDITORIAL

de TUDOR ARTENIE

ÎNCĂ UN GUVERN INUTIL. NU AVEM PREZENT. DIN NOU, PRIVIM ÎN GOL...

L-am ascultat zilele trecute pe premierul Cîțu explicând bugetul pe anul 2021. Trec peste „amănuntul” că nu a fost gata anul trecut, deși la cârmă era tot PNL. Explicațiile arată un ministru de finanțe preocupat de banii țării. Destul de corect, întră și acest lucru în sarcinile unui guvern.

■ PAGINA 2

Absoluți și fantastici

• Acum, după 30 de ani de la Revoluție (eu prefer să-i spun lovitură de stat) a apărut un nou curent, un curent reformist. Din păcate cu foarte clare tendințe de stânga. Deci neomarxiști. Iar noii activiști sunt oameni educați, majoritatea cu studii superioare. Mulți dintre ei au studiat chiar și în universități cu renume din alte țări. Și mulți cu burse din diferite fonduri, majoritate lor alimentate de celebrul Soros.

■ PAGINA 2

• Politica pumnului vârat pe gât. Unde am mai văzut asta...? A, da, chiar la administrația Scripcaru.

■ PAGINA 13

• Fătucă neomarxistă din fruntea Primăriei, viceprimarul Flavia Boghiu, care se presupune că ar trebui să răspundă de lupta anticovidiană, de finanțele publice locale, de urbanism, de RATBv, etc. se hărjonește facebook-ist cu brașovenii nemulțumiți de reintroducerea scenariului roșu. Brașovul este din nou în carantină socială și datorită incompetenței crase a viceprimarului neomarxist al Brașovului.

■ PAGINA 14

Sănătatea trebuie depolitizată, nu privatizată!

• UN OM NUMIT POLITIC NU VA FUNCȚIONA CA UN PROFESIONIST DESĂVÂRȘIT, dar ca unul dator să mulțumească exigențele șefilor care l-au numit. Va căuta să îl servească pe „feudal”

Bătălia cu pandemia de COVID-19, dar și recente tragedii din mai multe spitale au arătat, din nou, că sistemul de sănătate românesc este mult prea fragil, ca să folosească un cuvânt mai elegant, față de nivelul optim de funcționare în secolul 21 într-o țară membră a Uniunii Europene.

Subfinanțat, neglijat, cu probleme grave, dar ignorate, sistemul funcționează doar pentru că sunt oameni devotați – medici, asistenți, personal medical – care reușesc adesea să facă minuni (până când?).

■ PAGINA 7

Spectrul fostelor mineriade înspăimântă și astăzi guvernele

A fost de ajuns un protest al minerilor din Valea Jiului pentru ca o cohortă de politruaci să se năpustească asupra Văii Jiului, fiecare dintre ei deversându-și turbinca de minciuni glazurate cu tupeu, indiferență și nesimțire, în fața unor mineri abia ieșiți din șut. Ce-i determină pe spilcuiții miniștri și lideri de partid să tresară metafizic la orice zvon despre nemulțumirile minerești este ușor de întrevăzut. Raidurile minerești din anii 90, începând cu 29 ianuarie 1990, 19 februarie și 14 iunie ale aceluiași an, ultima fiind apogeul represiunii FSN-iste împotriva demonstranților din Piața Universității, încă încing imaginația optimaților bucureșteni din structurile securiste sau nu, ale puterii de partid și de stat.

■ PAGINA 6

Editorial
de Tudor ARTENIE

Încă un guvern inutil. Nu avem prezent. Din nou, privim în gol...

L-am ascultat zilele trecute pe premierul Cițu explicând bugetul pe anul 2021. Trec peste „amănuntul” că nu a fost gata anul trecut, deși la cârmă era tot PNL. Explicațiile arată un ministru de finanțe preocupat de banii țării. Destul de corect, intră și acest lucru în sarcinile unui guvern. Numai că atunci când vrei guvernarea, trebuie să vrei să faci ceva conducând țara. Nu să administrezi sărăcia, ci să sporești bogăția. Altfel, ce cauți acolo? Doar un interes personal sau al unui grup care vrea să prospere prin interpușii de la guvernare?

Avem un guvern care nu dorește nimic

Un guvern scremut, obținut dintr-un amestec mai mult decât eterogen. Antagonic. Cetățenii care îl compun mai degrabă s-ar sfâșia între ei. Se și antrenează, sfâșindu-se în interior și venind la Palatul Victoria gata mușcați de luptele din fiecare partid. Au căzut la pace, cum se spune, pentru că un alt cetățean, de meserie schior, a vrut să dețină un guvern. Dar acum sunt împreună și toată lumea, fie că i-a votat, fie că nu i-a votat, are așteptări...

Prezentul nu contează. Din nou...

Dar atunci când au cerut votul oamenilor, acești cetățeni din guvern, au făcut promisiuni. Le-au vorbit frumos pensionarilor,

studentilor, școlarii. Au lucrat la capitolul percepție și au trezit o brumă de speranță. O speranță care se exprimă simplu: vom trăi (ceva) mai bine! Nicidecum că vom trăi mai prost!...

Prezentul însă nu contează. Ca un contabil veritabil, premierul a înșirat cifre care spun limpede că „nu se poate”. Că trebuie reparații, că au greșit cei de dinainte, că Europa nu ne îngăduie pași greșiți. Ca și cum nu ar fi fost ministru de finanțe un guvern mai devreme, dl Cițu anunța că a descoperit numai probleme. Dacă-i așa, de ce a vrut să conducă acest guvern? De ce nu a fugit, doar avea experiența unei fugi anterioare?

Avem guvern azi ca să trăim mai bine azi. Sau mâine. Nu peste nu-se-știe-câți ani...

Nu poți să vrei să conduci fără să ai un vis! Dar nici fără să ai priceperea de a traduce în acțiuni visul pe care îl ai. Am aflat, în aceste zile, că nimic nu se poate, că va trebui să explic bătrânelor din familia mea că tot prost vor trăi. Că, după pandemie, nu vor putea merge în excursie în străinătate, așa cum fac pensionarii din Occident. Și că medicamentele vor fi tot parțial compensate. Sau că pâinea se scumpește, iar pensia stă pe loc pentru că, nu-i așa, avem un guvern priceput care ne pregătește pentru viața de peste 5-10-15 ani.

Și până atunci?

Fanii partidelor din guvern vor spune că nu ai de unde să scoți resurse mai multe. E ușor să înghiți pe nemestecate acest refren. De 30 de ani, același. Atunci? De ce să vrei să conduci o țară care nu poate să se îndrepte? Ca să cocoșezi și mai mult spinările oamenilor? Oare cât de ușor le este acestor fani să se spună părinților lor că vor muri săraci? Că bucuriile pe care sperau să le trăiască nu le vor fi nici de această dată accesibile? Oare nu s-au săturat să fie mereu parte a unor generații de sacrificiu?

Ești la guvern ca să faci viața oamenilor mai bună de când te-ai instalat în fotoliul de ministru!

Cel mai ușor este să îți ascunzi incompetența sub proiecția unui viitor îndepărtat. Da, tu, ministrule sau premierule-contabil care ai gărzi de corp și mașini și șoferi și secretare, ești un incompetent sadea! Ești lipsit de caracter și nu ai nicio fărâmbă de bărbăție! Pentru tine, patriotismul este batistuța roz de la reverul sacoului Armani. Tu nu ai insomnii, ai excese verbale! Nu realizezi că ești gol pe dinăuntru pentru că ai lângă tine doar slugi fidele... Și nici nu te interesează altceva decât meschina ta părere de bine despre tine!...

Sarcina unui guvern, a oricărui

guvern, este să producă soluții pentru azi. De acord, într-o manieră sustenabilă. De acord, într-o schemă a dezvoltării durabile. Dar soluțiile sunt pentru noi, cei care am votat, cei care trăim, cei care îi

plătim pe acești cetățeni să lucreze pentru noi. Noi, cei care vrem să trăim mai bine și să ne bucurăm mai mult. Azi. Azi când suntem în viață. E atât de simplu și, ciudat, atât de greu...

Allen Coliban ✓
62 • 🌐

Măine voi merge din nou la București, pentru a discuta la ministere despre proiectele Brașovului. Jurnalul lasă astăzi loc pregătirilor, urmând ca noi să ne vedem vineri.

Brașovul marilor schimbări

Până la urmă, de unde încep schimbările astea? Din care parte a Brașovului. Stau la o masă și se uită unul la altul cu masca pe figură. Arată ca doi surdomuți, absoluți, fantastici și atonali.

Avem la Brașov de câteva luni administrație nouă, de la USR. Unii s-au bucurat, unora nu le pasă, alții sunt supărați, nu au votat USR, dar asta este, nu au ce face...

Au o grămadă de proiecte acești tineri de la USR, dar problema este că declarativ au început cu toate deodată însă faptic nu am văzut concret să înceapă ceva. Nu am văzut încă o acțiune concretă.

Am găsit pe facebook o postare de-a domnului primar, postare din „propaganda de lucru”, în care este el și cu doamna viceprimar Boghiu. Doamna sau domnișoara, habar nu am, fata aia cu părul mov. Prezintă poza alături, mi se pare edificatoare pentru situația dată.

Este - probabil - momentul în care s-au prins că habar nu au cu ce se mănâncă administrația și au găsit soluția, se duc la Guvern. Ca să se întoarcă cu nimic! Dar ne asigură că jurnalul continuă... deci din punct de vedere facebook, suntem în regulă. Corporatiștii sunt în extaz!

Ca să se întoarcă cu nimic pentru că domnul prim ministru Cătu e prea

ocupat să facă pe plac stăpânilor și să șteargă 170.000.000 de euro, din datorile unor bănci către Statul Român.

Vor să facă tramvai, vor să facă tren, vor să zugrăvească clădirile, vor să facă piste de schi, vor energie verde, vor piste de biciclete. Până la urmă din ce parte a Brașovului o să înceapă toate astea? Vor să facă poduri. Începeți fratele ceva, cu orice, da' vă rog, nu cu pistele de biciclete Faceți-le și pe alea, da nu chiar primele.. Adică Brașovul chiar are și probleme!

Până atunci un lucru e sigur și anume și USR ne îndeamnă la măscăceală... „Be safe employees“!

Bogdan Gabriel

0 mie și Una de Nopti userito-plusiste

• **POVESTIREA ORIGINALĂ ESTE DESPRE REGELE PERSAN ȘI NOUA SA MIREASĂ. REGELE, SHAHRYAR, DUPĂ CE A DESCOPERIT INFIDELITATEA PRIMEI SALE SOȚII A EXECUTAT-O ȘI A DECLARAT TOATE FEMEILE CA FIIND INFIDELE. A URMAT O SUCCESIUNE DE CĂSĂTORII CU VIRGINE, DOAR PENTRU A LE EXECUTA ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE NUNȚII. ÎN CELE DIN URMĂ, VIZIRUL SĂU NU A MAI GĂSIT NICI O VIRGINĂ. ȘEHerezada, FIICA VIZIRULUI, S-A OFERIT PE SINE CA SĂ FIE URMĂTOAREA MIREASĂ, IAR TATĂL SĂU A ACCEPTAT CU GREU DE NEVOIE. ÎN NOAPTEA NUNȚII, ȘEHerezada ÎI SPUNE REGELUI O POVESTE, DOAR CĂ NU O TERMINĂ. Regele în așa fel este obligat de curiozitate să o lase în viață ca să poată afla finalul poveștii. În noaptea următoare, imediat ce termină de spus povestea, începe alta, repetând astfel obiceiul 1001 de nopti. În final, ea dă naștere a trei fii, iar după cele 1001 de nopti, sultanul îi anulează pedeapsa cu moartea și trăiesc fericiți**

✦ Alexandru PETRESCU

pe facebook.

Sunt acei tineri activiști care înjurau pensionarii pe motiv că erau votanții PSD sau PNL. Și acum sunt aliații sau mai bine spus acoliții celor de la PNL. Nu a fost greu să facă asta, în fond doar un mic șantaj: fără noi nu faceți majoritate! Plus ceva influențe externe de la Înalta Poartă de la Bruxelles! Că doar de aia suntem colonie, să executăm ce ordonă stăpânii!

Hai să revenim la Brașov, la neomarxiștii locali

Avem și noi progresiștii noștri. Ca și în alte localități, oamenii au votat schimbarea. Lucru firesc și normal, mai ales în rândul tinerețului. Chiar și printre persoanele în vârstă au existat suficienți oameni care au votat alianța USR+PLUS. Aici a contribuit foarte mult acțiunile inițiate și derulate de Flavia Boghiu(USR) în perioada în care am fost închiși în case. Cu o armată alcătuită din membrii USR și completată de oameni de bună credință au ajutat persoanele aflate în dificultate, în special persoane în vârstă. Lăudabil, dar totuși campanie electorală mascată. Dar asupra doamnei vom reveni cu un material dedicat special. Despre Mălin.

După cum se știe, primarul facebook, în fapt actualul primar al Brașovului, în timp ce ocupa un fotoliu cald de parlamentar coordona filiala locală de la Brașov. Filială condusă de numitul **Codruț Bucur (foto)**. Acesta s-a remarcat în vara anului 2018, împreună cu alți colegi de partid când au mers în fața hotelului ARO unde le-au strigat parlamentarilor și europarlamentarilor PSD tot ce le-au venit la gură, dar cuvinte care nu fac cinste unor oameni care au pretenția că sunt integri și care declarativ vor să schimbe în bine societatea. „Șobolan“, „Mizerii“, „Ești un gunoi“, „Ești un om de căcat“. „Gunoarul“, așa a strigat către un europarlamentar tânărul

progresist. Comportamentul integrului a fost clar demn de locuitorii mahalalelor de altădată, nicidecum de politicieni cu pretenții de apărători ai democrației.

Ulterior, individual și-a dat demisia din postul de președinte USR Brașov, că vezi Doamne, și-a asumat! Sanchi, demisie de ochii lumii, pentru că tupeistul a revenit la conducere și a ajuns și consilier județean! Probabil că dacă un pesedist sau un penelist ar fi făcut acest lucru era imediat chemat cu mânie proletară în fața tribunalului

poporului. Ăla de pe facebook! Și să știm cum stă treaba, când domnul parlamentar Coliban actualmente primar i-au fost solicitate explicații legate de comportamentul subordonatului politic, acesta a făcut pe niznaiul. De fapt cred că la durut nici în dos, din moment ce și-a propulsat săgeata pe listele de consiglieri județeni.

Și cum orice colivă (că așa gândește domnul Colivan) trebuie ornată corespunzător, i-a pus o bombonică! A cerut postul de prefect al Brașovului pentru

progresistul Bucur. Ghinion, a trebuit să se mulțumească doar cu postul de subprefect. Oricum este prea mult pentru un personaj ca Bucur. Dar na, dacă ști să scuipi, să jignești și să dai picioare în portiere primești răsplată. Chiar dacă nu ai habar de administrație.

Partid nou, obiceiuri vechi!

De asta am spus în deschiderea articolului că noii activiști față de cei vechi au în comun limbajul și comportamentul! Scuipă, înjură jignesc. Cu toată educația lor! Nu contează, să le trăiești don subprefect!

Bănuiesc că este doar începutul „depolitizării“. Useriștii, ca și cei de la PLUS sunt în epoca postflămânzeală. Vor cere PNL-ului din ce în ce mai mult! Mai multe posturi din care SCUIPILICII lor vor continua BUCUROȘI propaganda neomarxistă și vor încerca să facă prozeliți. Și chiar vor avea nevoie, pentru că oamenii de bună credință care i-au votat pentru schimbare se vor lămuri pe cine au votat. Cu scârbă, dar se vor lămuri.

Întrebările mele de azi sunt către domnul primar Coliban: unde este domnule transparența pe care o clamați? Că văd că jucați dea secretizarea. Vorbesc de auditul pe care l-ați comandat la primărie. De ce să fie secret? Din două motive bănuie eu: ori iese bine pentru vechea administrație și atunci vă întrebăm unde este greaua moștenire lăsată de Scripcaru, ori descoperiți nereguli și veți folosi auditul ca motiv de șantaj politic. Așa, ce facem domnule Coliban, avem metehnele vechilor partide și numim în posturi politrucii noștri, „că ai noștri e mai bun“ decât politrucii lor? Eu vă sugerez să o luați mai ușor cu pianul pe scori, că ajungeți să puneți pe bune o bomboană pe coliva USR. Și Colivan o să vă rămână numele, nu Coliban! Amin!

O mie și Una de Nopti a fost și va rămâne una din cele mai frumoase cărți care ne-a încântat copilăria. Și pe atunci, între două povestiri trăgeam cu urechea la Vocea Americii sau la Europa Liberă. Așa am aflat cum s-a făcut colectivizarea forțată și cum au fost decimate intelectualii, preoții și toți cei care dețineau fabric și pământuri. Burghezi domnule! Și în locul lor au apărut de nicăieri activiștii adunați din drojdia societății. Inculți ușor de spălat pe creier, indivizi la care ura putea să fie ușor inoculată. Vremuri apuse!

Acum, după 30 de ani de la Revoluție (eu prefer să-i spun lovitură de stat) a apărut un nou curent, un curent reformist. Din păcate cu foarte clare tendințe de stânga. Deci neomarxiști. Iar noii activiști sunt oameni educați, majoritatea cu studii superioare. Mulți dintre ei au studiat chiar și în universități cu renume din alte țări. Și mulți cu burse din diferite fonduri, majoritate lor alimentate de celebrul Soros.

Ce au în comun noii activiști față de cei vechi?

Limbajul și comportamentul! Scuipă, înjură jignesc. Oricine este în dezacord cu ei este declarat comunist și expus oprobriului public! Un fel de tribunalul poporului, dar nu în sala tribunalului ci

ANUL 2021, anul grevelor și nemulțumirilor!

Noi suntem încă PRO ROMÂNIA!

• **NU CREDEAM SĂ MAI VĂD ATÂȚIA OAMENI NEMULTUMITI ÎN STRADĂ ȘI FOARTE MULȚI DATORITĂ PANDEMIEI ÎN SPATELE LOR. DE LA MINERI LA ÎNVĂȚĂMÂNT, LA OAMENI DIN ADMINISTRAȚIE, STUDENȚI, MULȚI SUNT DEJA DEZAMAGIȚI.** Culmea, este că unii nu vor decât să le fie plătită munca lor și nu cer nimic în plus. Oameni care au ieșit în stradă, mânați de probleme reale nu scoși cu arcanul de la companiile multinaționale pentru a striga la un program de stânga cu lasere și lumini

• **Mihai MOHACI**
Președinte
Pro Romania, Brasov

Pro România a scos un scor nemeritat la alegerile parlamentare. Cine este vinovat, cine ar trebui să facă un pas în spate, în lateral, se poate discuta. Cine a hotărât o alianță nefastă și cine a sugerat-o, cine a dat partidului un bobârnac suplimentar, nu vom afla prea curând sau poate unii știu deja.

Pro România este un partid pentru țară, pentru oameni și cred că a pierdut nemeritat voturi în favoarea celor de la AUR. Cine a auzit de ei în campanie!? Doar cei care trebuiau să știe și să cunoască. Dacă lumea i-ar fi cunoscut înainte nu ar mai fi primit atâtea voturi nefirești.

Sigur, stânga ar trebui să se

unească, eu zic că o alianță cu tot ce înseamnă spectrul politic social democrat. Toate partidele care se îndestulează cu voturi din același bazin electoral. De ce? Pentru că actuala guvernare nu va rezista decât anul acesta cu toate năzdrăvăniile pe care le fac. Și nu mă refer la învrăjbirea bugetarilor contra celor din privat, un lucru nefiresc de altfel, ci mă exprim la sifonarea banului public către firmele private ale actualei guvernări. Aceiași meteahnă de care a suferit pe vremuri PSD-ul dar blamată de cei care se comportă acum mai rău ca ceilalți.

Coabitarea prin fuziune nu cred că va putea funcționa în toate județele. În fond nici PSD-ul nu și-a rezolvat în totalitate și în toate județele, multe din problemele de moralitate.

Sunt opinii diferite datorită acelui comportament ce s-a dorit în campanie prin diminuarea Partidului Pro Romania. Cum este normal să furi candidați chiar dacă erau de la Alde și să-i aduci printr-o conferință de presă penibilă în ultima săptămână de campanie. Nu a fost o atitudine demnă a PSD-ului local. Ce s-a urmărit nu a fost numai în

Brașov, același comportament a fost și în alte județe. Acei oameni, am aflat ulterior de valoarea lor de plimbăreți prin nu știu câte partide nu au reprezentat de fapt vreo valoare adevărată, care să le aducă gândirii pesediste de atunci oareșce procente. Dar acum când Pro România se va separa de Alde pot pleca și ei de la PSD, sau au prins locuri și promisiuni călduțe de viitor. Vedeti, asta este politica de bătaie de joc la adresa votantului de stânga făcută de unii conducători pentru un interes minimal.

De aceea voi fi de acord întotdeauna cu votul uninominal, scos de partidele politice cu mult prea ușurintă. Și voi fi de acord și cu limitarea mandatelor de parlamentar și de primar la numai două legislaturi. Faci o pauză și dacă ești bun, revii din nou în prima linie.

În fine, Pro România are 39 de consilieri locali și 2 Consilieri județeni, un total de 41. Avem proiecte frumoase și practice dar care din păcate nu au contat în alegeri. S-a mers pe ideea de schimbare. Mă refer la pasajul de la Micșunica, la mall-ul cultural de pe platforma Rulmentul și la Policlinica pe roți, atât de necesară în această perioadă de pandemie și de necesară

pentru cabinete de vaccinare.

Numărul de consilieri la nivel național nu este unul de neglijat, mai ales că avem și structuri locale bine închegate.

Pot afirma că anul 2021 va fi pentru partid un an de reorganizare, vom strânge rândurile și sper că pe lângă resursa umană de valoare pe care încă o avem și o vom promova, vom putea atrage și alți doritori de a face ceva chiar și în politică. Va fi multă muncă însă avem îndârjirea de a reuși și de a veni cu o echipă profesionistă formată atât din tineri dornici de afirmare cât și din cei cu experiență în administrație. Pentru că administrația, nu poate fi o păpușă cu care să te joci ca și cum ar fi parte a unui ONG în care tu tai și spânzuri. Administrația este o meserie care se învață în ani și școli sau în experiență cu cetățeanul și în care ești responsabil de viața și destinele atâtor oameni.

Cred că există posibilitatea în viziunea mea însă văd că și cei din PSD abordează această idee de a unifica tot ce înseamnă aceleași valori și principii situate în zona de centru stânga.

Trebuie spus, NU, marilor companii, nu profiturilor imense

transferate în afara granițelor, nu profiturilor exagerate ale băncilor și nu o relație destructivă cu mediul privat autohton dar și cu respect pentru cei ce muncesc. Acestea ar trebui să fie câteva obiective principale după care se va putea ghida o alianță.

O Alianță de centru-stânga trebuie să se opună unor politici de austeritate care nu rezolvă niciuna din problemele structurale responsabile de actuala criză.

Dacă unii vor o nouă ordine în țară, ar trebui să gândească de două ori și să respingă o austeritate forțată pe care o doresc actualii guvernanți și care reduce în primul rând puterea de cumpărare și scade nivelul de trai.

De la Podul Fartec la audit la Primărie

Ne îndreptăm spre primăvară și vedem că peste tot încep să se miște șantierele, cu o excepție, podul de la Fartec, pentru care aflăm că se solicită Consiliului local o majorare a prețului de execuție de la 9,1 milioane de lei la aproape 25 de milioane. Bine, înțeleg că pot să apară la orice lucrări probleme care nu se sesizează din faza de întocmire a proiectului, dar acest pod este în lucru deja de 6 ani, nu era timp până acum să se vadă ca sunt probleme și că este nevoie de lucrări suplimentare? Acesta este un simbol al dezinteresului în administrație și propun să i se schimbe la 6 ani de la începerea reparației numele, din „Podul Fartec” în „Monumentul neputinței”, nu de alta dar dacă lui Apollodor din Damasc i-ar fi luat pe vremea împăratului Traian să facă Podul de peste Dunăre în atâta timp, am fi fost încă

daci liberi.

Mă aștept ca noul audit făcut la cererea noului primar să ne arate care sunt lucrurile din spate și în ceea ce privește achiziția de lucrări pentru acest pod dar și în ceea ce privește alte achiziții controversate din Brașov. Sper numai ca lucrurile să fie transparente, pentru că am auzit că aceste lucrări de auditare ar avea ceva clauze prin care nu vor fi făcute publice lucrurile găsite în urma auditului. Dacă este așa este grav, pentru că auditul este plătit din bani publici și se cuvine să știe toți brașovenii cum s-au făcut cheltuielile la Brașov, cât este real și cât este legenda din ceea ce s-a vehiculat.

Înainte de a vorbi de tramvaie și alte investiții, haide să vedem concret de la ce moștenire se pornește și apoi mi-aș dori ca lucrurile în Primăria Brașov să fie în sfârșit transparente.

Cătălin LEONTE

Omul care conduce din urmă România

✦ Ovidiu EFTIMIE

În 1989 a avut loc cea mai importantă traumă emoțională pentru această țară pe care o numim România. Șeful acesteia, dictatorul Nicolae Ceaușescu, a decedat alături de soția sa și imaginea sa de conducător suprem și deștept s-a năruit în țândări sclipitoare. Tot mai multe informații au dat la iveală faptul că omul acela nu era cel mai deștept, bun, frumos, puternic și vizionar dintre români ci, tehnic vorbind, un țaran retardat.

Această informație a intrat în contradicție gravă cu poporul pe care l-a condus, care popor era, după cum știm cu toții, cel mai inteligent, puternic și capabil popor creat vreodată pe pământ, care putea cu o singură sărmă să repare o Dacie întreagă ruginită în parcare. Sigur, cu toții știm că românii sunt proști, dar cine este acel Epimenide care lansează afirmația asta? Tot un român, corect? Deci românul ăla e deștept observă proștii din jurul lui, românii proști, și inima îi plânge.

Totodată, acel român, cu inteligența lui superioară, îl știi, că și tu ești unul din ei, știe că acești români proști n-ar putea exista fără să fie îndrumați de o inteligență superioară care face lucrurile să meargă. Le face, dar are un interes, să meargă în interesul lui. E românul din umbră, cel care coordonează toată treabă. Un grup de români inteligenți care îi controlează pe proștii de rând pentru propriul beneficiu. Acești români secreți inteligenți belferesc pe spatele proștilor, au manevre și subterfugii și subtilități pe care românul prost de rând nu le prinde.

Doar noi, inteligenții, știm care e treaba

Era clar că Ceaușescu nu putea, atât de prost fiind, să controleze cu o mână de fier țara, în spatele lui a fost perfida Securitate. Această masonerie bugetară a început să controleze lumea și după 1989 și a tot pus proști în funcții de conducere. Sigur, ai zice că prin democrație îți alegi conducătorii, și poate asta e valabil în alte țări. Dar în România, unde atâția dintre noi suntem inteligenți, cum ai putea alege un prost?

Dacă ai avut vreodată ocazia să stai de vorbă cu fostul premier Stolojan n-aveai cum să nu

observi că omul e atât de idiot că e un caz medical. Probabil istoria îl va menționa peste un secol ca cel mai imbecil prim-ministru pe care l-a avut țara vreodată, practic nu există decizie a retardatului care să nu fie aberantă.

Dar el e un fluturaș pe lângă Emil Constantinescu, cică primul preșinte necomunist al României. Emil era prost, dar nu unul obișnuit. Ai întâlnit proști, sunt umani așa, poți discuta din când în când cu ei, par coerente câteodată, până alunecă pe un defect de logică. Emil era de o prostie superioară, era profesor universitar. Orice om trebuie să stea odată în viață de vorbă cu un profesor universitar, abia acolo descoperi Shambala prostiei. Profesorii universitari sunt printre singurii concetățeni ai noștri care dezvoltă acea formă de prostie completă și largită, nu poți vedea limitele ei. E ca și cum te-ai uita în infinit. Te conjur, stai o dată de vorbă cu un profesor universitar și ascultă-l cu atenție. Cu cât e mai avansat ierarhic cu atât de mai erudit în prostie. Un exemplu la îndemână e Papahagi, alții sunt toți profesorii universitari care au fost miniștri ai învățământului, cu excepția lui Mircea Miclea care arată ca Pablo Escobar și va trimite 40 de oameni înarmați dacă mai continui fraza asta.

Pe scara ierarhică a profesorilor universitari doar Emil

Constantinescu a ajuns cel mai sus, și nimeni nu va atinge vreodată marea lui. Evident că n-a făcut ce-a vrut, sigur l-a controlat cineva și pe asta, era prea prost să funcționeze de unul singur.

La fel ca pe mulți alții. Pe Klaus Iohannis, un șef al țării de o prostie remarcabilă, omul e lent și când salută, clar sunt niște servicii care-l manipulează. Băsescu știm că a fost controlat din umbră. Viorica Dăncilă, una din cele mai proaste femei din Europa, a fost clar păpușa cuiva.

Și știi că în instituțiile de stat sunt angajați tot felul de proști, la Apele Române a fost pusă o chelneriță, și ai zice că un sector strategic și știm că cel mai mare dezastru al omenirii, reținut în toate legendele miturile și cântecele străvechi era legat de un potop de ape. Și totuși, am zis să punem un prost acolo.

Singurul loc înțesat de bugetari unde nu s-au băgat proști cu toptanul sunt Serviciile, acolo sunt numai inteligenți malefici care-i controlează pe toți ceilalți proști

În afară de noi, inteligenții din

libertate, restul sunt băgați în servicii, iarăștia din servicii îl controlează pe Barna, pe Iohannis, pe Ciolacu, pe prăjitul de Cățu (știi de premierul din umbră, nu-i așa) și pe zvezecul de Simion.

Masoneria asta a deșteptilor lucrează zi și noapte să-i găsească pe cei mai proști dintre proști și să-i pună în funcții de decizie în România. Proști la Ape, la Primărie, la Mediu, la Guvern, ca să-i manipuleze pe toți, pentru că dacă noi inteligenții știm ceva sigur e că proștii sunt ușor de manipulat.

Să fii prost, unul veritabil, este cea mai periculoasă stare de fapt din țara asta

Dacă află cineva de tine că ești prost, și serviciile află, că știi tot și ne înregistrează pe toți, vor pune mâna pe tine și te vor arunca într-o funcție de decizie în țara asta. Cu cât vei protesta că ești prea prost, cu atât de vei afunda mai mult în rahat, vei fi promovată până leșini, până prostia ta va fi responsabilă pe chestiuni de viață și de moarte.

Cu toții știm povestea ultimului prost din România, nu-i așa? Mă scuzați dacă o repet, săriți peste paragraful ăsta. În munții Apuseni, într-un sat uitat de lume, lângă un castru roman exista un ultim prost, unul discret, care ascundea cu dexteritate această calitate a sa.

O scriitoare de succes, să-i zicem Petronela Rotar, călătorea prin acei munți în căutarea de inspirație pentru următoarea manea pseudopsihologică de descoperire emoțională și autobuzul cu care mergea a căzut într-o râpă. De-acolo a fost salvată de un aventurier care cutreiera acei munți într-o stare avansată de cămașă desfăcută la primii 7 nasturi, cât să i se vadă pieptul și abdomenul bine făcut uns de transpirație. Împreună au ajuns în acest sat uitat și acolo, în timpul unui festival local în care s-au îndrăgostit un pic, au descoperit acest om prost, acest Giuvaer al Debilului, și și-au dat seama imediat ce valoros este. Au încercat să-l răpească, să-l ducă la Capitală să-l vândă. Au trecut prin multe aventuri, fiind șicanați constant de un trădător care arăta ca Danny de Vito, s-au certat între ei și nu s-a mai știut nimic. Până când Petronela stătea acasă la ea în balcon și a văzut o paradă pe Valea Cetății, și în fruntea acelei parade era chiar aventurierul călare pe un yacht tras de autobuze electrice și cu cizme de crocodil pe el. Că reușise să ducă prostul la București și serviciile îi plățiseră 60 de milioane de dolari pe acest ultim giuvaer. Și Petronela a ieșit într-un iureș din bloc s-au pupat în mijlocul străzii, s-a dat și la știri.

Rămâne totuși misterul, cine este în spatele tuturor acestor proști care ne conduc.

Pe măsură ce avansezi pe scara conspirației vei observa că și manipulatorii din spate sunt un pic cam proști, și ei sunt trași de sfori de niște oameni nu prea deștepti și tot așa

Ei bine, poate e momentul să vă spun. În spatele lor, sforarul suprem, omul care trebuie să joace pe degete cam un milion de proști din funcții, care la rândul lor să manipuleze încă câteva milioane de proști, care să activeze cohorta de proști care ascultă manele și cred în Șelly, care să-i țină în priză pe ăia din USSR-Plus, toate acestea spre mahnirea celor inteligenți ca mine și ca tine se află un singur om.

Acel om sunt eu.

Iar dacă tu crezi că nu sunt eu ăla, e pentru că ești prost și te-am manipulat să crezi asta. N-ai de unde să știi, că încă nu s-a născut omul care să știe că este manipulat. Sau dacă s-a născut, e în Piața Universității și protestează despre cum proștii și ticăloșii sunt la putere și el, singurul deștept, mai are puțin și pleacă din țara asta că nu mai suportă proștii din jur.

Spectrul fostelor mineriade însăimântă și astăzi guvernele

Libiu MATEESCU

A fost de ajuns un protest al minerilor din Valea Jiului pentru ca o cohortă de politruaci să se năpustească asupra Văii Jiului, fiecare dintre ei deversându-și turbinca de minciuni glazurate cu tupeu, indiferență și nesimțire, în fața unor mineri abia ieșiți din șut. Ce-i determină pe spliciuții miniștri și lideri de partid să tresară metafizic la orice zvon despre nemulțumirile minerești este ușor de întrevăzut. Raidurile mine-rești din anii 90, începând cu 29 ianuarie 1990, 19 februarie și 14 iunie ale aceluiași an, ultima fiind apogeul represiei FSN-iste împotriva demonstrațiilor din Piața Universității, încă incing imaginația optimaților bucureșteni din structurile securiste sau nu, ale puterii de partid și de stat.

O pace cât o palmă istorică administrată unui stat bananier

Punerea statului român însuși între paranteze a fost încă o colosală realizare a guvernelor de stânga și de dreapta ale timpului, ca și abjurarea de la funcțiile democratice ale societății, prin celebra Pace de la Cozia. Statul român a fost înfrânt atunci la Cosmești de 5000 de mineri hotărâți să-și facă dreptate pe cont propriu, când dreptatea devenise doar un breloc destinații celor bogăți, puternici și corupți, din București și din țară. Tot statul român este cel care a cerut atunci pace în genunchi prin premierul Radu Vasile, în sfânta Biserică, pe care a rupt-o imediat ce neghiobii politici lași, prinși în mijlocul evenimentelor, au fost în siguranță. Dacă minerii ar fi cunoscut istoria măcar redusă a tratatelor încălcate ale României, a aliaților trădați în mod repetat și a voievozilor vânduți de boierimea hulpavă aflată perpetuu într-o hidoasă putrefacție, precum cea de astăzi, n-ar fi pus prea mult nădejde în promisiunile abjecte clase politice de atunci, cum nici în cele ale clasei de acum.

„Lașii mor de fiecare dată când se tem, vitejii o singură dată,,

Ce n-au înțeles minerii atunci ca și acum că ei aparțin unei alte

lumi, de dedesubt. O lume a privațiunilor și a întunericii, la propriu și la figurat. O lume a silicozei instalate de timpuriu în plămâniilor celor suficient de defavorizați pentru a-și petrece o viață întreagă în mină și în praf de cărbune. O lume de care optimaților de la București nu le pasă, dar le e frică. Duhoarea pestilențială a fricii ce paralizază vintrele tuturor politicienilor lași aflați la putere, când aud de proteste minerești, chiar și pașnice, este grăitoare pentru neliniștea istorică pe care minerii le-o induc chiar și de la distanță. Culoarele sclivisite ale Puterii se înfioară și la auzul veștilor care conțin denumirea Valea Jiului în context. Cam tot așa cum Brașovul le amintește politrucilor, sicofanților și securiștilor, chiar și urmașilor lor, de revolta brașoveană din 1987, care a zguduit regimul ceaușist. Le este încă frică de mineri pentru că încă realizează că întotdeauna ei, politrucii, sunt de vină. Scursurile de politicieni care ne conduc de treizeci de ani, nu oprimații și pauperii Văii Jiului. Chiar și pentru manipularile dezgustătoare cărora minerii le-au căzut victime de fiecare dată.

Un regim politic și două lumi, una dedesubt și una deasupra

În aceste zile nulițăile aflate vremelnice la guvernare au constatat că minerii nu și-au încasat drepturile bănești. Ar fi prins de veste la timp dacă nu erau atât de absorbiți să și le încaseze pe ale lor, meritate unele, dar mai ales nemeritate. Și s-au însăimântat. Lumea de dedesubt a minerilor este simplă, ca și gândirea acestora. O lume bidimensională unde nu există nuanțe de gri, unde răul este rău

și binele este bine, unde lumina este lumină iar întunericul este nepătruns. Iar adevărul se deosebește clar de minciună. Potențaii bucureșteni ai Puterii, oricare ar fi aceasta, nu mai pot distinge organic adevărul de minciună, atât de obișnuiți fiind cu cea din urmă. Trăiesc într-o împărăție a oglinzilor strâmbe ale îmbuibării bugetofage, indiferenți și slușiți moral de privilegiile pe care și le-au revărsat neîntrerupt asupra lor și a progeniturilor lor. Acestea din urmă câteodată mai rapace, mai tupeiste și mai rele decât părinții lor. Spunea un dicton sovietic al aparatcicilor bolșevici „Așa cum ei sunt slujbașii noștri, tot așa copiii lor vor fi slujbașii copiilor noștri, Dar ciudat, încă le e frică de mineri. De brașoveni nu, pentru că cele două surse de spaimă pentru guvernării nelegiuite ai ultimilor treizeci și patru de ani, începând cu noiembrie 87, uzinele Steagu și Tractorul, au fost rase de pe fața pământului cu tot cu sindicatele lor.

După guvernării au apărut și măscăricii de bălci

Acum, chiar săptămâna trecută, guvernul Cițu, prin Raluca Turcan de la Muncă, Virgil Popescu de la Energie, coordonați de premierul însuși, a capitulat în fața tuturor doleanțelor minerilor, justificate de altfel. Au încheiat și o pace printr-un protocol ce garantează plata arieratelor financiare. În Valea Jiului s-au deversat imediat și dejecțiile politice ale AUR, dublate de dezechilibratul senator al României, Diana Șoșoacă, cu icnelile lor furibunde și asurzitoare de autointitulați patriotarzi. Dezgustătoarea Șoșoacă, cu ridicolele ei încercări de a-l maimuțări pe Vadim Tudor și ale sale spumoase sale explozii verbale enciclopedice,

este pe cât de netalementă, pe atât de incultă. Deh, era rost de exhibare a prostiei de partid în fața întotdeauna naivilor mineri, dar și în fața unui popor deja dezgustat de involburările naționalist-șovine ale minunii electorale din decembrie 2020. Era un moment prielnic pentru a ciuguli precum vulturii hoitari câteva voturi de la amărăți. Nu ar fi lipsit de interes să vedem cum a funcționat și grija părintească guvernamentală pentru vaccinarea minerilor. Primarul Devei deja și-a manifestat disprețul pentru tagma mine-rească, considerându-se superior cel puțin prin naștere și prin salariu. Aroganța ciocoiască a politrucilor ce infestază cu incompetența și prostia lor administrația publică locală în toată țara nu putea să nu expandeze și la Deva. Din altă perspectivă istorică, minerii au rămas astfel în conștiința românilor ca opresorii care au călcat în picioare opoziția democratică în iunie 90, dar la indicația cui? Nu a politrucilor și moștenitorilor lor, care încă mobilează deopotrivă Puterea și Opoziția în România? Dacă au fost de vină și minerii pentru că s-au complăcut să urmeze și să materializeze colosala manipulare a lui Ion Iliescu din iunie 1990, este o chestiune aflată încă în dezbatere. Dar măcar ei n-au avut discernământ atunci.

Mușamalizarea procurorilor militari de partid și de stat

Cei care l-au avut și au construit minuțios deconstructura oricăror mecanisme democratice incipiente, câștigate cu sânge în 89, nu au răspuns încă în fața legii. Și nici nu vor răspunde. Parchetele militare

au fost părtașe atunci la mușamalizare cum sunt acum la tergiversarea dosarelor mineriadelor. Morții și răniții mineriadelor de atunci, ca și cei ai Revoluției, nu vor fi răzbuțai prin strânsoarea legii penale pentru făptuitori. Pentru că aceștia au fost și sunt legea, încă și astăzi. Liderul minerilor, Luceafărul Huilei, a plătit cu ani de pușcărie, mult prea mulți. Dar el era miner. Gulerele albe feseniște, care i-au chemat și incitat pe mineri la violențe împotriva altor categorii sociale pe tot cuprinsul Capitalei, sunt încă protejate de generalii procurori din Parchetul Militar al Parchetului General. Aceiași care au mușamalizat la ordin dosarele mineriadelor în anii 90. Ne vor rămâne însă în amintire și în istoria recentă hoardele minerești, care au bătut și agresat atunci tot ceea ce însemna studenți, intelectuali și politicieni ai opoziției democratice. Fără ca aceștia, minerii, să conștientizeze anatema socială și istorică ce va fi aruncată asupra lor.

Pe mineri îi așteaptă extincția profesională, pe politicieni nu

Înseamnă acest aspect că nu trebuie să mai luăm seama la privațiunile, nedreptățile și nesiguranța, în care guvern după guvern aruncă Valea Jiului și minerii săi? La doleanțele acestei defavorizate categorii sociale? Evident că nu. Am deveni și noi ceea ce au încercat politrucii și securiștii, conservați la putere, să facă din noi și n-au reușit timp de treizeci și doi de ani. Ființe umane subordonabile, insensibile la suferințele și tragediile semenilor noștri, chiar și mineri fiind. O categorie socială și lucrativă oricum aflată în pragul extincției. Profesiunea de miner este pe cale de dispariție în talazurile tehnologiei energetice de vârf, o reminiscență a unor vremuri industriale de mult apuse. Iar minerii vor dispărea și ei. Probabil cei care mai pot vor deveni sparanghelști, iar alții pensionari și asistați sociali. Clasa politică însă, decrepită, alterată și descompusă de și prin propriile sale poște nesățioase de putere și de opulență pantagruelică, animată doar de metehnele subculturale ale îmbuibării bugetare groțeste, ne va rămâne mereu prezentă și neatinsă, ca un coșmar perpetuu din care nu ne putem trezi. Și din ce observăm că votăm ciclul electoral după ciclul electoral, nici nu vrem să ne trezim.

Sănătatea trebuie depolitizată, nu privatizată!

• **UN OM NUMIT POLITIC NU VA FUNCȚIONA CA UN PROFESIONIST DESĂVÂRȘIT, dar ca unul dator să mulțumească exigențele șefilor care l-au numit. Va căuta să îl servească pe „feudal”**

Prof. Dr. MSc.
Alexandru Vlad CIUREA

Bătălia cu pandemia de COVID-19, dar și recente tragedii din mai multe spitale au arătat, din nou, că sistemul de sănătate românesc este mult prea fragil, ca să folosească un cuvânt mai elegant, față de nivelul optim de funcționare în secolul 21 într-o țară membră a Uniunii Europene. Subfinanțat, neglijat, cu probleme grave, dar ignorate, sistemul funcționează doar pentru că sunt oameni devotați – medici, asistenți, personal medical – care reușesc adesea să facă minuni (până când?).

Am spus-o de multe ori: omul sfințește locul! Dar iată că oricât de priceput ar fi un medic, ca și un inginer în construcții sau un mecanic auto, fără resurse suficiente nu poate „acoperi” toate nevoile pacienților. Iar pacienții, dincolo de personal medical și tratament, au nevoie și de căldură în saloane, de curățenie, de condiții civilizate pentru perioada internării într-o unitate medicală, dar și la manageri de companii sau conducători de instituții. Inclusiv la cele din sistemul de sănătate.

Unde sunt banii sănătății?

În mod evident, gestionarea sistemului de sănătate revine Guvernului, mai exact, Ministerului Sănătății. Sigur, și Parlamentul are un rol, mai sunt și alte instituții, cum este CNAS, dar Ministerul este primadonna sistemului. Cred că nimeni nu poate spune câți miniștri ai sănătății a avut România în ultimii 31 de ani fără o documentare amănunțită, pentru că au fost mult prea mulți. În ansamblu, multitudinea de „reforme” propuse de fiecare ministru în parte s-a terminat prost. Mă refer la subfinanțare, legislație deficitară, lipsa unei viziuni integrate, bâlbâielile din zona asigurărilor publice de sănătate,

corupție și, mai ales, politizarea funcțiilor. Niciuna dintre marile teme ale sănătății nu a fost tratată corect. Iar unul dintre lucrurile fundamentale care determină buna funcționare a sistemului sunt, evident, banii.

Unde sunt banii sănătății? O întrebare de o mie de puncte, la care nimeni nu poate răspunde corect. Da, se pot vedea niște sume mari în proiectul de buget. Dar a „vedea” banii înseamnă ca tu, asigurat, care ai fost obligat și ai plătit ani de zile o contribuție pentru sănătate fără să fi fost vreodată bolnav să știi ce s-a întâmplat cu banii tăi!

Lipsa de transparență naște monștri!

În momentul în care bugetul CNAS s-a „integrat” în marea buget național, a dispărut orice urmă de transparență. Poate că banii colectați nu ajung, și este nevoie de infuzie de la buget. Poate că sunt prea mulți și se mai mută prin alte părți. Sau poate sunt cheltuiți la grămadă, în funcție de cum vin notele de plată. Niciunul nu este corect!

Lipsa de transparență este strâns legată de numirile pe criterii politice, la orice nivel ne-am referi. Un om numit politic nu va funcționa ca un profesionist desăvârșit, ci ca unul dator să mulțumească exigențele șefilor care l-au numit. Va căuta să îl servească pe „feudal”.

Iar de aici până la actele de corupție din sistem – și nu mă refer la atențiile date infirmierelor, asistentelor sau medicilor – ci la achiziții, construcții, reabilitări etc, nu este decât un pas. Istoria recentă a sistemului medical este plină de „aventuri” din categoria HexiPharma. Mai țineți minte, nu-i așa!?

Privatizarea nu este o soluție!

Insist asupra acestui subiect pentru că am citit o serie de articole despre o astfel de posibilă soluție. Nu știu ce are de gând să facă ministrul de acum al sănătății, dar privatizarea nu ar reprezenta în acest moment decât o reorganizare a banilor (probabil, mult mai judicioasă decât este acum), dar în folos privat. Pentru profit, și cu riscul de a ajunge în situația ca pacienții români, mai ales cei cu posibilități materiale reduse, să acceseze mai greu serviciile de sănătate publice.

Pe de altă parte, modelul general european al sistemelor de sănătate este bazat pe solidaritate și are susținere publică (a statului). Bineînțeles, tot din banii noștri, ai tuturor. Dar nu putem trece la un model de tip american din simplul motiv că suntem altfel, suntem europeni, iar pragmatismul nu are loc, așa ca în SUA, în sistemul medical.

Da, putem fi pragmatici altfel.

Eliminând relațiile de tip feudal din sistem. Transparentizând la maximum sistemul. Încredințând răspunerile manageriale pe criterii de competență. Iar pe lângă toate acestea, statul trebuie să își asume responsabilitatea construirii de noi unități medicale și a reabilitării celor care, aflate în suferință, mai pot fi și merită reabilitate. Înnoirea sistemului din această perspectivă nu mai poate întârzia, iar resurse sunt suficiente – de la bugetul de stat, la fondurile europene.

Este loc suficient și pentru medicina privată

Știu exact ce spun, conduc secția de neurochirurgie a unui foarte bun spital privat. Dar medicina în regim privat are un public dedicat, care își poate permite să plătească pentru condiții mai bune. Dar noi vorbim aici despre sistemul public de sănătate și despre interminabila condiție de cenușăreasă a acestuia.

Revenind la sistemul privat, trebuie spus că filozofia acestuia este bazată pe eficiență. Proprietarii afacerilor private de sănătate știu că nu pot face profit dacă nu asigură condiții bune și servicii de calitate. Aceștia au investit în aparatură modernă și oferă condiții de tratament foarte bune, dar costurile sunt mari. Ceea ce este însă important, aceștia își selectează managerii ca să facă performanță.

Același lucru trebuie să se

întâmplă și în sistemul public. Dar aici performanța se măsoară diferit. Acolo unde managerii sunt de calitate, sunt performanțe. Am mai dat aceste exemple, le repet: Spitalul Orășenesc Moinești, Institutul de Oncologie Cluj-Napoca, Clinica de Neurochirurgie din Iași, Spitalul Județean din Baia Mare, Spitalul Clinic „Carol Davila” București. Dar aceste exemple nu sunt suficiente pentru a îmbunătăți tabloul general.

Un transfer de bune practici de la sistemul privat la cel public ar putea îmbunătăți lucrurile

Operatorii privați din sănătate sunt insensibili la influențele politice, iar bunele practici din unitățile medicale private pot fi adoptate cu ușurință și de către managerii spitalelor publice. Iar acestea țin de mai multe repere: în sistemul de stat, autoritatea are conotație „feudală” (ține de persoane, și nu de reguli), calitatea serviciilor este direct dependentă de manager, iar medicii nu se implică (sau nu sunt lăsați să se implice) în procesele de organizare a spitalului. În sistemul privat, banii sunt alocați clar, în funcție de obiective, autoritatea se manifestă prin regulamente stricte, protocoale medicale la vedere, iar personalul medical este implicat și responsabil cu eficientizarea activității. În unitatea de stat, răspunderea se disipează relativ ușor. În cea privată, răspunderea este clar stabilită. Cine greșește, plătește! Și așa mai departe, putem face o listă lungă de deosebiri, dar și de soluții care pot fi implementate, așa ca în sistemul privat, în cel public.

Dar cel mai important pas pentru intrarea în normalitate a sistemului public de sănătate îl reprezintă depolitizarea acestuia!

GAZETA
BRASOVULUI

Editat de SC ABC Medianet Galaxy SRL

Director: Alexandru PETRESCU

gazetabrasovului@gmail.com

Responsabilitatea juridică

pentru conținutul articolelor

aparține autorilor.

BRAȘOVUL DE ALTĂDATĂ

Muncitori ai Uzinelor "Steagul Roșu", undeva într-o excursie, la sfârșitul anilor '50.

Mijlocul lor de locomoție face parte din cele aproximativ 21 de autobuze fabricate chiar în uzină - din resurse proprii și pentru uz propriu, în anii 1955-1959. Majoritatea acestora vor ajunge din 1960 să fie transferate în transportul public din oraș. Până atunci, uzinele mari își transportau gratis muncitorii cu camioane sau autobuze proprii - rezolvare primitivă, la care ne-am întors, din păcate, după o jumătate de secol...

Privind înapoi spre trecut.
August 1967

Anul 1963.

În Strada Kogălniceanu, agitația nu încetează de dimineață de la 04:30 până noaptea la 01:00, acolo fiind amenajată autogara pentru "zona preorașenească" (diviziune administrativă ce includea 16 localități subordonate orașului Brașov, ca un fel de sector). De la stânga la dreapta, vedem întâi un pe atunci modern autobuz românesc interurban TV 2-R, pe linia 17 (Autogară - Str. Carpaților - Ștrandul Noua) - Noua fiind considerată suburbie rurală... Apoi, un autobuz sovietic ZiS-155 pe linia 23 (Autogară - Dârste - Dâmbul Morii) și un autobuz SR-101 carosat la Brașov, pe linia 47 (Brașov - Râșnov - Sohodol). Câțiva călători grăbesc pasul spre autobuzul care urma să plece pe linia 33 (Brașov - Vulcan), un "veteran" Škoda 706-R0 cehoslovac cu motor diesel. În plan mijlociu, distingem casele impozante din Str. M. Kogălniceanu nr. 3 și Str. Gh. Lazăr nr. 31, ce vor fi demolate în 1987, alături de multe altele de aceeași bună calitate. În plan îndepărtat, peste terasamentul fostei linii principale de cale ferată (desființată în 1962, azi B-dul Griviței), distingem silueta blocurilor din Str. 9 Mai.

Plecarea spre Poiana Brașov, 1970.

Pasagerii așteptau în mod civilizată îmbarcarea, la două cozi: cea principală, pentru locuri pe scaune (sau și în picioare), iar cea suplimentară, doar pentru locuri în picioare. Autobuzul oprea de două ori, în dreptul fiecărei cozi, iar controlorii ordonau închiderea ușii, după completarea capacității de încărcare autorizate pe acest traseu (70% din cea maximă a vehiculului).

Strada Jupiter în construcție, văzută dintr-un "bloc vechi" de pe B-dul Steagul Roșu. Se văd și casele rămase din fosta Str. Csiki Iosif, parțial demolată, parțial înglobată în Str. Uranus. **Foto 1961-62.**

Text și foto: Gruia HILOHI

Podul peste Graft al Străzii Barițiu, perioada 1925-1932.

Așa arată casele, copacii, trotuarele, carosabilul, gardurile și alte amenajări urbane într-un oraș european.

Nu, nu faceți greșea să mergeți acum în aceeași zonă, pentru a face vreo fotografie sau a admira peisajul!

9 martie, ziua în care bărbații beau 44 de pahare cu vin, iar femeile fac sfințișori

• CREȘTINII ORTODOCȘI SĂRBĂTORESC, PE 9 MARTIE, SFINȚII 40 DE MUCENICI DIN SEVASTIA, DATĂ LA CARE FEMEILE DAU DE POMANĂ MUCENICI PENTRU SUFLETUL ADORMIȚILOR, PREPARATE SPECIFICE ACESTEI ZILE. Bărbații, în schimb, au o singură dilemă: să bea 40 sau 44 de pahare cu vin?

Sărbătoarea Mucenicilor este cea mai populară sărbătoare a primăverii, înaintea Paștelui. Conform tradiției, zilele ce urmează ar trebui să fie zilele calde ale Moșilor, care durează până pe 17 martie., de pe 1 pe 9 martie fiind zilele Babelor. "Dintre toate practicile străvechi, mai persistă obiceiul ca femeile să coacă în ziua de 9 martie 40 de figurine din aluat, numite „sfințișori” sau "mucenici", reminiscențe ale idolilor neolitici ai fertilității. „Sfințișorii” sunt făcuți din aluat dospit și au forma antropomorfă a cifrei opt, cifra echilibrului cosmic. Ei pot fi copti în cuptor, ca în Moldova, ori fierți în sirop îndulcit, simbolizând lacul în care au fost aruncați Sfinții Mucenici”, spun specialiștii de la Centrul Județean de Tradiție Ialomița. „În această zi se rememorează uciderea celor 40 de mucenici care trăiau pe vremea împăratului Licinius și care au fost martirizați, fiind aruncați în lacul înghețat, pentru că au refuzat să renunțe la creștinism”, spune părintele Eugen Ramon Ilie, protoiereul Călărășului. În Bărăgan se fierb în apă îndulcită. În mai multe localități din județ, printre care Nicolae Bălcescu, Alexandru Odobescu, Gălățui, Dichiseni și Unirea se fac cel puțin 40 de colăcei din făină de grâu. Forma arhaică aduce în atenție simbolismul creștin. Mucenicii se frământă din aluat nedospit, se modelează și se fierb în apă. Când sunt gata, zeama lor se îndulcește cu zahăr sau miere și se adaugă nucă pisată. „Indiferent de modalitatea de preparare, important este ca să se facă cel puțin 40 de Sfinți, asemenea celor 40 de martiri din Sevastia. Se dau de pomană la copii și la sărmani, în credința că astfel va „rodi grâul” și oamenilor „le va merge bine în acel an”, spun specialiștii în Etnografie din cadrul Muzeului Dunării de Jos.

Colăcei copti, glazurați cu miere

Mucenicii pe care îi gătesc gospodinele sunt o ofrandă adusă sacrificiului întru credința a 40 de ostași creștini. Se mai numesc măcinici, sfințișori sau bradoși în unele colțuri ale țării. În unele zone se prepară sub forma unor colăcei copti în cuptor, în formă de opt sau de om, glazurați cu miere sau cu sirop de zahăr. Pentru că sfinții

martirizați au fost mai întâi aruncați în lac, mucenicii din aluat se prepară, în Bărăgan, ca o fiertură. Din aluat se fac opturi mici care se fierb ca pastele făinoase, într-un sirop. Mucenicii, fie ei fierți sau copti, se dau de pomană de sufletul morților. În Transilvania nu se fac în mod normal, iar gospodinele care tin totuși tradiția se inspiră de la vecini sau de la rudele din alte părți, așa că o să găsim aici, și fierți, și copti, în anumite case. În Moldova, Dobrogea sau Banat, colăceii se coc în tavă, iar în toată zona de sud se mănâncă numai în zeamă. Singurii care nu au grija acestor bucate sunt cei din Maramureș și în Crișana, care nu cunosc obiceiul.

Legenda ogorului cu mazăre

O legendă spune că de ziua Sfinților 40 de Mucenici nu este bine să muncești. Astfel, în vremuri de demult, de ziua Sfinților, un țaran semăna mazăre pe ogor. Mucenicii l-au văzut și i-au cerut lui Dumnezeu să-l pedepsească. Domnul a fost însă îngăduitor și le-a cerut să îl ierte, ba chiar să îi sporească fiecare dintre ei recolta. Omul s-a bucurat mult când s-a trezit că are de 40 de ori mai multă mazăre. În anul următor, lacom, și-a semănat câmpul tot în această zi. Însă, de data aceasta, sfinții l-au pedepsit și i-au dat 40 de săptămâni de boală.

Obiceiuri strămoșești

La români, sărbătoarea celor 40 de Sfinți a dat naștere mai multor

obiceiuri frumoase, creștine, dar și precreeștine, căci ziua celor patruzeci de mucenici este aproape de data echinocțiului de primăvară (atunci când ziua este egală cu noaptea). Pentru ca să fie îmbelșugat anul agricol care a început, țărani au obiceiul să scoată afară plugul, peste care aruncă un ou, semn al rodirii. În multe sate ale țării se adună în mijlocul curții gunoiul din ogradă și din casă, i se dă foc, iar tinerii sar peste el, ca să fie feriți de rele și de boli tot anul. Cenușa este pe urmă presărată în jurul copacilor și în grădină.

Rețete de mucenici

Iată cum prepară gospodinele din Moldova mucenicii. Pentru aluat: 1 kg făină, 20 g drojdie, litru de apă (puteți amesteca apa cu lapte) și un praf de sare. Pentru glazură: 2 ouă, 1 cană zahăr alb sau cană miere, 1 cană de apă și 250g nuci măcinate. Se face un aluat moale din făină, drojdie și apă (apa/lapte). Se frământă 10 minute. Se lasă la crescut o oră. Apoi se modelează în forma de 8-uri de dimensiunea dorită (lungi de-o palmă și groase de 2 cm). Se lasă încă o jumătate de oră la crescut în tavă. Se dau apoi cu ou și se bagă la cuptor. Se coc la foc potrivit până se rumesc (cca 20 minute). Între timp se face pe foc un sirop din apă și zahăr (sau miere). Când mucenicii s-au răcit se dau cu siropul cald. Se așază pe un platou, unde se toarnă restul de sirop peste ei și se presară cu nucă măcinată. Mucenici muntenesți În partea de sud a țării, rețeta nu este complicată. Pentru aluat

se folosesc o cană de făină albă, o linguriță de sare și cană lapte sau apă. Pentru zeamă: zahăr sau miere după gust, 3-4 litri de apă pentru fiert, cană de nuci măcinate, 1 linguriță scorțișoară și linguriță coajă de lămâie. Din lapte, făină și sare se face un aluat care trebuie să fie elastic. Se frământă zece minute. Se lasă să se odihnească o jumătate de oră la temperatura camerei. Modelați suli lungi și groase de 0,5 cm. Faceți apoi inele mici și răsușiți-le în formă de opt. Puneți-le pe o tavă și uscați-le în cuptor 10 minute la foc potrivit. Între timp pregătiți zeama. Se pun la fiert 3-4 litri de apă la care adăugați zahăr după gust și coajă de lămâie. Când fierbe, reduceți focul la jumătate și adăugați „8-urile” din aluat. Amestecați cu grijă să nu se lipească. Lăsați-le să fiarbă 10-15 minute. Dați la o parte de pe foc și doar apoi adăugați nucile și scorțișoara. Se servește la temperatura camerei sau rece de la frigider.

Nu se lipesc bolile de ei

În această zi, în tradiția populară, bărbații beau 44 de pahare cu vin. Ritualul străvechi de primăvară este născut din credința că vinul băut se transformă în sânge și dă bărbaților putere de muncă pentru întregul an și să nu se lipească bolile de ei. Picăturile rămase din vinul băut de 9 martie erau risipite de oamenii de la sate peste pomi și vii, ca să aibă recolte bogate. De unde provine însă diferența dintre cei 40 de Mucenici și cele 44 de pahare cu vin? După tradiția creștină, spun specialiștii în Etnografie și Folclor, Sfinții martiri au fost 40, după cea geto-dacică, au fost 44, atâtea fiind și zilele dintre 9 martie și 23 aprilie, când este sărbătorit Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Acestei sărbători i se mai spune și „Ziua celor fără nume”, a tuturor celor care nu-și au prenumele dintre sfinți sau Ziua bărbaților.

Somnul Mutului Suprem naște monștri

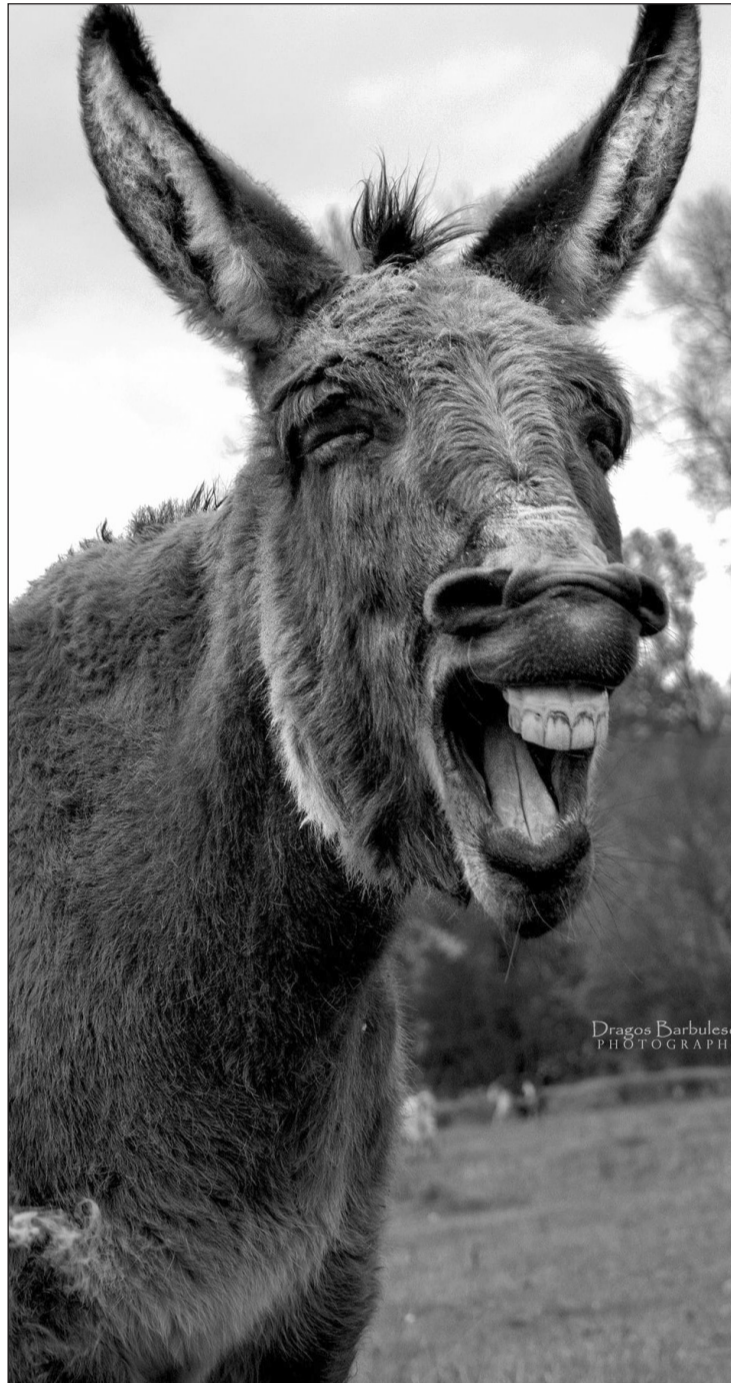

✚ Dan VĂJU

Mutul suprem tace pe limba germană și trage niște sfori, ce sfori că sfoara e subțire, trage niște odgoane din acelea marinărești. Îl cam arde pe sufletel, îl seacă la lingurică faptul că toate belelele din lumea asta, numai în mandatele lui se întâmplă. Și înjură, injură temeinic pe germană în gând când își amintește asta. Metodic, curat, nemțește.

Când a fost nenorocirea de la Colectiv, i-a luat repede gâtul lui Ponta, de nici n-a piuit săracul

Că nu suporta să-l știe pe plagiator boier peste banii de la buget, mai ales că-l sărise în luptă dreaptă la urne. Avea planuri mari de tot știindu-l răpus pe Ponta. Și a fost liniște un an. Liniște nemțească cu Cioloș prim-ministru. Condamnat să facă în așa fel încât să iasă bine la alegeri în 2016. Și n-a ieșit bine la alegeri. Scăpase de Ponta și dăduse de Dragnea. Și umbra Dragnea cu aia a lui Terente în pantaloni, mare cât procentul de la urne. Și o arăta oricui vroia să o vadă. L-au ars rău pe Mutul Suprem băieții lui Dragnea în 2016. Așa de rău că n-a mai reușit să se odihnească temeinic, așa cum era obișnuit, până la alegerile din 2019. În primăvara 2019 la europarlamentare l-a ușuit pe Dragnea la beci, mai, mai că răsărise soarele pe strada lui (de fapt luna, ca să poată dormi liniștit), apoi în decembrie i-a dat un brânci fatal lui Viorica de la Palatul Victoria și din viața politică. Și l-a pus pe Ludovic Orban să servească pe la mese, să pregătească

Dragos Barbulesc PHOTOGRAPHY

alegerile din 2020. „Poate, poate” bombănea Mutu în germana aia a lui. Și când se proptea el mai bine în tăblia patului, și își calcula prin somn cum face praf PSD-ul la alegeri, na că vine ghinionul. Ce ghinion, de-a dreptul nenorocire! Cu Covidul, cu lock down-ul, cu scăderea economiei, și îi rade un dos de palmă prin somn de îi tremură

sufletelul ăla al lui mic de profesor mut de fizică. Pentru că a înțeles atunci, pe muțește, semiamorțit așa cum era, fiind proaspăt sculat din hibernare, că dacă iese rău cu Covidul și pune presiuni nesimțite pe populație în an electoral, la alegeri vine PSD-ul pe cai mari și îi arată după aia Ciolacu aia a lui Terente de defila Dragnea cu ea

prin pantaloni în 2016. Și a fost pe muchie în decembrie 2020. Era s-o vadă p-aia a lui Terente din nou. Ce să mai, chiar a văzut-o. Atât de mult a stat cu ochii beliți pe aia a lui Terenete ca să nu i-o arate din nou PSD-ul, de a făcut conjunctivită și n-a văzut cum a scăpat AUR-ul în parlament cu Șoșoaca în frunte.

Și de atunci, deși nu-l mai vedem la față, îl simțim. Îl simțim cum înjură educat, nemțește în gând și mai dă telefoane. Ba îl protestește pe Cioloș ca să-l protestească pe Barna, ba îl protestește pe Cățu, ba a scăpat de Orban de l-a pus șef la deputați, ba l-a înfipt pe Sorin Câmpeanu la educație. Parcă îl și văd cum le toarnă în ureche să stea naibii pe fundul lor, cumiței și să pape tot. Că Mutu l-ar fi vrut pe Cioloș prim-ministru și o majoritate PNL-USR, cu PNL-ul la butoane și USB pe post de vuvuzelă, ca un ultim cântec de lebedă, înainte să ne bage în corzi neomarxismul triumfător. Care vine, vine, calcă totul în picioare. Ghinion Mutule! N-a fost să fie chiar așa cum ai vrut tu nici de data asta.

Cum adică vine neomarxismul peste noi?

Păi așa vrea Bruxelles-ul, ce mai comentăm? Am vrut civilizație, mall, supermarket și vaccin? Am vrut. Păi astea vin la pachet cu neomarxismul, LGBTQ, curcubeu și moaca lui Lenin. Că așa e trendul, asta se consumă acum. Și Mutul Suprem știe. Știe și tace! Știe, tace și îi ține pe prostovani la guvernare ca pe miei în țarc. Le mai dă câte o mână de fân când se încaieră și mai injură în gând o dată. Pe nemțește, ordonat, curat. Și se gândește că ce bine ar fi fost dacă ieșeau planurile așa cum le-a visat în pătuțul lui cald de la Cotoceni. Visa un final de mandat de vis, de-l pomeneau în cărțile de istorie peste 100 de ani. Lângă Regele Carol I, Cuza, Mihai Viteazu, Ștefan Cel Mare Așa, ciuciu și un praz verde, pardon sparanghel verde.

Și mai injură un pic în gând când se gândește cum o să-l sprijine pe Cioloș în 2024 la președinție

Curat, frumos, ordonat, nemțește. Că ăla, Dacian, dacă ar fi alegeri pe bune, n-ar ieși președinte nici la el pe scara de bloc. Și se mai gândește că dacă Șoșoaca o ține tot așa încă 3 ani o să fie următorul președinte. O să o voteze românii nu de frumoasă, ci de râioasă. Pentru că poporul vrea cu toată sinceritatea să-i vadă pe ăștia care ne conduc și ne promit, cum se tăvălesc în chinuri. Măcar injurați cu poftă să fie, dacă altceva nu li se întâmplă. Chiar și pe ăștia de la USB-ul care au promis că fac și dreg. Au făcut și vor face exact nimic. Pe de o parte pentru că nu-i lasă „scârbele” astea de la butoane, și pe de altă parte pentru că în afară de lătrat în stradă și pe Facebook nu sunt în stare de nimic. Pentru că o au mică. Și zbârcită. Și ei zic că o țin pe dreapta, dar de fapt e pe stânga. Când s-au văzut pe scaune și portofolii la stat s-au cam, mă scuzați, răhățit în pantalonași. Realitatea e diferită față de ce visau ei pe la ședințele de partid. Ei n-au știut că foamea bate frigul. Au aflat acum. ăștia sunt buni doar să construiască lumi virtuale și să protesteze la ziduri. Așa că vine Șoșoacă pe turnantă cu pedala la podea și rade tot. Electoral vorbind.

Mutule, n-a fost să fie. Ghinion!

Lasă că te obișnuiești cu ideea între două reprize de somn, sprijinit bine în tăblia patului și cu draperiile trase. Îmi imaginez ce moacă o să ai când o să-i dai lui Șoșoaca cheile de la Cotroceni în 2024. La ce debit verbal are asta, tu n-ai decât să injuri eventual în gând. Curat, ordonat, nemțește. Metodic. Zece ape nu te spală până semnați procesul-verbal de predare primire după ce o să auzi tot ce are de spus. După care du-te să te culci că ai cam obosit degeaba.

Ce vremuri de aur!

Când eram mic - mă rog 10-14 ani - mergeam cu tata și colegii lui la pescuit.

Mâncam șuncă ținută în hârtie de sac, tăiată pe ziar, cu ceapă, cu conservă de tocană de legume și pâine neagră luată de pe la diferitele magazine ale cooperativelor de producție, pe sub mână, căci dădeam la schimb pâinea albă de Ploiești. Beam apă „plată” din toate fântânile țărănești, căci cola era destul de rară, iar diabetul era o boală a unei anumite categorii de vârstă, nu de la naștere.

Îmi aduc aminte că literele de la ziar erau făcute cu plumb și, cel puțin teoretic, ziarele ar fi fost toxice, dar nu muream pe capete ca azi, când un pârlit de arab alogen ne explică „științific” că un virus chinezesc ne-a răpit și „bucuria” de a ne trezi, Doamne ferește, morți (degeaba) a doua zi...

Copiii se bucurau de statul afară, de bătuțul mingii, de alergare și natură. Acum dacă nu le iei iPhone și Samsung sau X-Box, riști să fii turnat la protecția copilului.

Școală făceam și după ani de zile de la terminare aveam ce să povestim când ne

revedeam colegii. Azi, e online, iar copiii nu știu nici cărțile reale cum se țin în mână.

Lumea, mai ales la sate (deși la mine, unde locuiesc, încă e păstrat obiceiul), îți dădea binețe în tot timpul zilei și eram OAMENI. Mai mult decât azi, mai mult decât mâine.

Tehnologia, și vremurile noi, cu tot cu clasa politică de care am devenit dependenți (Moromete să trăiască!!), ne-au prostit de tot și ne-au luat și ultima fărâmă de demnitate din noi.

Pe zi ce trece suntem tot mai divizați și, probabil, așa cum istoria ne-o arată, doar

vreun război sau o schimbare de reorînduire ne va face să ne trezim din sclavie și din neOMENIE.

Spun război, căci pandemia ne-a făcut și mai slabi, și mai toleranți cu imbeciliile de la putere care ne conduc spre dezastru.

Să aveți un „week”, cât a mai rămas, plin de iubirea familiei, căci guvernării vă iubesc doar pentru că le plătiți pozițiile dominante și toate visele nerealizate în ipostaze de simpli cetățeni.

Îi place și Lui Dumnezeu? Întrebarea la care trebuie să răspundă o Operă de Artă

• SPUNE CĂ EA DOAR A PUS LA DISPOZIȚIE SPAȚIUL DIN HOLUL PRIMĂRIEI SECTORULUI 1 ȘI CĂ DE RESTUL S-AU OCUPAT NIȘTE ARTIȘTI PLASTICI, ABSOLVENȚI SAU STUDENȚI LA UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DE ARTE BUCUREȘTI. Adică, și-au adus exponatele, le-au montat, sau ce le-or fi făcut. După, a început scandalul

✎ Mirel CUREA,
redactor șef, Evenimentul Zilei

Aspirina de la Dorobanți”, „Cartoful tras în țeapă”, „Cetățeanul gol cu un câine în brațe”, sunt doar câteva lucrări monumentale, executate și percepute caricatural de public, dar pe care statul român a dat bani grei. Motivul a fost marcarea unor răspântii istorice. De fapt, niște coșmaruri pe timp de febră mare, pe care autorii le-au transformat în „opere de artă”. Pe manifestările astea, nu am enumerat decât câteva, au mai și primit o

groază de bănet.

Dar nu doar ele au stârnit râsul, sau chiar au enervat, ci și alte evenimente de mai mică amploare. Este încă prezent în memorie Scandalul „Poneiul Roz”. Un căluț roz cu însemne naziste pe crupă a apărut ca exponat de mare valoare artistică, la o expoziție românească, organizată de ICR New York.

Repetarea acelorași istorii pe holul Primăriei Sectorului 1, grație bunăvoinței primarului Clotilde Armand, a stârnit același tip de reacții. Nici nu este de mirare. Exponatele nu doar că nu au nici cea mai vagă legătură cu criteriile estetice consacrate, dar ele par chiar coborâte de-a dreptul dintr-un decalog al sinistrului patologic, cauzator de depresii, spaima și anxietăți. Monstruozițată care nu exprimă nimic, decât cel mult halucinația, hidoșenii fără cauză, un rinocer cu săni, o sirenă mov, jupuită și cheală, așezată într-o cadă, fel de fel de întruchipări ale plăgilor unei lumi posibile doar în

halucinațiile din sevragele majore. Nu insist, cine nu le-a văzut, să le caute pe net, sau mai bine, nu. Orice om cu mințile, sufletul și simțurile la locul lor, va râde amar, în cel mai bun caz.

anii doamnei Armand au sărit ca arși, când au văzut-o lovită de valul râsetelor și consternării, nu direct s-o apere, ci indirect, abordând doct subiectul, din perspectiva „artei plastice moderne”. Dacă îi zicem modernă, clar este artă, a fost mesajul lor. Cine nu înțelege, ține cu Ciurma Roșie, au mai adăugat. Clar, când amesteci arta cu politica pe baze hormonale, nu poate ieși nimic bun! Dar asta avem, cu asta lucrăm, adică despre asta scriem.

Cuvântul „artă” stă lângă „frumos”, nu pot unul fără altul

Școlile, universitățile și academiile în care uceniceau viitorii artiști purtau și poartă încă în titlatură sintagmele „Arte Frumoase”, „Belle Arte”, sau „Beaux Arts”. O asociere de la sine înțeleasă.

Frumosul, bucuria, valoarea adusă minții și sufletului omenesc, fără de ele ce mai este arta? Atunci când urâțul lumii, răul sunt prinse în opera artistică, se întâmplă doar cu rostul lui „așa nu”, altfel nu-și au locul în frumoasa artă.

Cum necum, polemicele pe subiect au ajuns fix în zona aceasta, a frumosului, a magiei prin care arta scoate tot ceea ce este mai bun, mai valoros în om, pe de o parte, pe de alta, a botezării oricărei fantasmă, a oricărei lăcuste pus-tiitoare, cu ochelari de soare sau mască de gaze, cu prețiosul și nobilul nume „Operă de Artă”.

O fi greu de înțeles legătura dintre Artă și Frumos

O fi greu de înțeles legătura dintre Artă și Frumos, m-am întrebat, pus și eu în mișcare de subiect. Nu, nu este deloc greu, mi-am răspuns, amintindu-mi o scenă dintr-un roman-monument al prozatorului Eugen Barbu, „Incognito”.

În primii ani ai puterii populare, fost moșier, dintr-un ilustru neam boieresc, personajul Raoul Tismana ajunge să-și câștige pâinea ca lucrător al „Administrației parcurilor”, adică la „spațiile verzi”.

Aici, aristocratul scăpătat, fost consilier regal, îi explică șefului său, Vlăducă, până de curând grădinar cu sapa, roaba și grebla la curți mari, cum se alcătuieste artistic o grădină, o expoziție de flori în mediul lor natural, așa cum el văzuse cât umblase prin lume, mai cu seamă în Japonia:

„Vedeți dumneavoastră, domnule Vlăducă, expoziția trebuie privită din unghiul vizitatorului. Ele, aceste flori, trebuie să traducă un sentiment care este transmis privitorului. De pildă, exuberanța lunii aprilie sau a lunii mai sau melancolia lui septembrie sau a lui octombrie, când afară este urât, plouă și florile încălzesc privirea, mângâie și nasc nostalgia unui câmp.” După o bogată explicație a relației dintre premisă, conținutul artistic, și efectul artistic, frumosul care mișcă sufletul și mintea

privitorului, care îl valorizează pe acesta, boierul conchide: „O grădină, domnule Vlăducă, trebuie gândită din zborul paserii. Adică așa, să-I placă și Lui Dumnezeu când se uită El de sus, de acolo.”

Înțelegeți, tineri artiști, care nu aveți habar nici de măiestrie, nici de emoția transportată de ea, pricepeți ceva, madam Armand? Actul artistic se gândește „din zborul paserii”, dacă înțelegeți metafora, astfel încât „să-I placă și Lui Dumnezeu”. Nu, nu este despre ornitologie și nici despre religie, ci este despre Artă, care artă nu mai este artă, decada din această condiție sublimă, dacă nu este creată măiastru, inspirat, cu intenție sufletească pură, pentru a ajunge la mințile și sufletele oamenilor într-o îmbogățire și curățirea lor, în apelul scânteii de divin din fiecare dintre noi.

Brașovul după 5 luni de conducere nouă

• **AU TRECUT CINCI LUNI DE LA ALEGERILE DIN 27 SEPTEMBRIE 2020, DATA LA CARE VECHIUL PRIMAR A FOST DETRONAT DE CĂTRE CANDIDATUL USR, ALLEN COLIBAN. E timpul, cred eu, să facem o scurtă analiză a celor 150 de zile scurse de atunci**

Ș Șerban ȘOVĂIALĂ

Aș începe prin a repeta ceea ce am spus de nenumărate ori până la alegeri, ceea ce a reprezentat și motivarea candidaturii mele la acele alegeri – primarul de 4 mandate Scripcaru George trebuia schimbat. Încetase de foarte mult timp să mai fie un factor de progres al Brașovului, fiind, în fapt, o mare frână în dezvoltarea rațională și benefică a orașului. Din acest punct de vedere alegerea domnului Coliban este un element cu puternic potențial pozitiv. Totul depinde de ce a făcut / va face din funcția de primar.

Cei care îl critică strict pe motiv că nu se vede nici o schimbare în bine în oraș, greșesc. Cinci luni nu sunt suficiente pentru a avea rezultate notabile în schimbarea de paradigmă în administrația locală, chiar dacă dorești această schimbare. Cei care încep cu Hei-rup-ul! de cele mai multe ori fac lucruri greșite, care se răzbuna în timp. Ilie Bolojan, cel care a tăiat jumătate din executivul Consiliului Județean Bihor este o excepție, deoarece venea cu o vastă experiență administrativă în spate și cu un grup de oameni în jurul lui cu o experiență similară cu a lui.

Din acest punct de vedere situația la Brașov este complet diferită. Nu numai că noul primar nu are nici un pic de experiență administrativă, dar nu are nici macar o experiență de conducere a unui grup de oameni care nu iti vin alături din pasiune și entuziasm, ca la partid (unde, oricum, tot nu el este „conducătorul” în acte), ci oameni angajați pe posturi bine definite, carora trebuie să le insi / impui / inoculezi direcția de mers, fără a avea foarte multe parghii la îndemână prin care să îi poți constrânge să urmeze direcția pe care tu, conducătorul de instituție, o dorești. Pentru că trebuie să fim realisti, la ora actuală legea în România îi face pe funcționarii din primării, fie ei funcționari publici, sau nu, destul de solid infipți în scaun, iar îndepărtarea lor presupune un imens hatis procedural, la final neavând niciodată cu adevărat convingerea că, dacă se adresează justiției

schioape și deloc oarbe, aceasta nu îi va reînscăuna în aceeași poziție, cu obligația de a le plăti daune cu varf și îndesat. Aici domnul Coliban vine cu un mare minus, care minus a avut ocazia să se observe destul de pregnant în cele 150 de zile scurse. Faptul că l-a luat pe fostul viceprimar Ladislau Barabas pe post de consilier eu am considerat că a fost o mișcare bună (și o recunoaștere deloc rusinoasă a lipsei de experiență în administrația publică locală), dar faptul că acesta din urmă l-a tras după el pe unul dintre cei mai nocivi angajați ai epocii Scripcaru, Attila Radnotti, a fost o greșală majoră, pe care Coliban nu ar fi trebuit să o accepte. Radnotti, alături de Mia Dumitrescu, a fost unul dintre cele mai murdare personaje din primăria Brașov, și încă are ghearele infipți într-o serie întreagă de activități extrem de lucrative pentru el, dar paguboase pentru administrație.

Mai mult decât atât, în 16 noiembrie, la o luna și jumătate de la castigarea alegerilor, noul primar dispune că majoritatea domeniilor de interes major aflate în sarcina administrației locale să treacă în competențele celor doi viceprimari, cu greutate mai mare pe Flavia Boghiu, așa cum era de așteptat, ea fiind colega de partid cu primarul. Dar dacă ne uităm pe domeniile „transferate” acesteia, în afara de asistenta socială și protecția copilului și a persoanelor vârstnice, domenii unde d-na viceprimar avea o experiență anterioară, acesteia i s-a pasat și urbanismul,

direcția juridică, transportul public, cultura, relațiile externe, etc, etc. Domnule primar, pai și dumneavoastră cu ce ați rămas în farfurie??? Da, știu că în dispoziția nr. 2341 scrie că „primarul rămâne competent să exercite oricând una sau mai multe din atribuțiile delegate.”, dar să fim serioși, nu merge așa. Atribuțiile rămân delegate viceprimarului în cauză, iar primarul, când simte el așa, o chemare de nestăvilit să intervina, trebuie să fie mai întâi pus la curent cu situația de fapt, cu strategiile deja implementate, cu problemele identificate, analiză SWOT, cum le place celor din corporații să zică, și doar apoi își poate da cu părerea. Adică primarul este în plus în domeniile delegate viceprimarilor.

O fi bine? O fi rau?

Eu zic că e rău, deoarece brașovenii, toți cei 14,4% dintre locuitorii orașului cu drept de vot care au determinat alegerea primarului, au votat COLIBAN, nu USR și vedem noi cine face treaba. Votarea primarului este uninominală. Este absurd să delegi imediat ce ai fost ales chiar domeniul urbanismului, spre exemplu, adică exact domeniul unde Scripcaru a făcut prapad și care a fost o mare temă de campanie – în toți cei trei ani de campanie electorală a USR, nu doar în cea definită de lege. Și asta exact după ce – culmea! – președintele comisiei de urbanism a consiliului local a fost ales prin vot unanim ... exact Scripcaru. Adică Scripcaru rămâne la butoane, iar primarul, acum,

când are puterea de a se lupta contra aberațiilor majore și multiple existente în urbanismul brașovean, ei bine, primarul îi delegă această atribuție doamnei viceprimar Boghiu, om cu o vastă pregătire și experiență în domeniul urbanismului, dar și juridic, căci ce să vezi, și direcția juridică a primăriei este tot în curtea viceprimaritei. Mie mi se pare că cineva își bate joc de toți cei care au votat Coliban pe 27 septembrie 2020.

Realizări în cele 150 de zile? Nimic, nimic, nimic

La podul de la Fartec lucrează în continuare câte maxim cinci oameni în fiecare zi, pe trecerile de pietoni sunt în continuare accidentați oameni, viitorul nou spital va avea tot 850 de paturi, cum decisese Scripcaru, nu 1500 cum ne promitea Coliban în campania electorală, Sala Polivalentă se va construi tot în mlăștina, cu costuri uriase, blocurile tot ca sardelele se autorizează.

La 150 de zile de la preluarea puterii, ne anunță Nelu Corbu victorios că se va da un HCL prin care se va reuși în sfârșit asfaltarea acelei bucati de stradă din Tractoru care a fost asfaltată în campania electorală și dez-asfaltată imediat după aceea deoarece nu era în proprietatea primăriei. Iuhuuuu, ne-au trebuit 5 (cinci!!!) luni pentru asta! Victorie!

Singura veste bună e că au început să fugă sobolanii de pe corabie (oare știu că se scufundă?).

Madam Doiciu, personaj de tristă amintire, și alți angajați din primăria Brașov se aude că vor să fugă la Ghimbav. Asta ar putea fi o mană de ajutor întinsă primarului, cumva împotriva prestațiilor acestuia, pe principiul „pasarii oarbe îi face Dumnezeu cuib”.

Am început acest articol cu o singură intenție clară în minte – să nu mă iau de noul primar. După cum se vede cu ochiul liber, nu mi-a reușit. Zău, așa fi vrut să îi iau apărarea pe motiv că nu a trecut suficient timp să poată fi trase macar niste semiconcluzii (asa cum am făcut-o ieri, într-o emisiune Tv), dar nu poți să negi evidentă – nu s-a făcut nimic. Nimic, nimic, nimic.

Să mai așteptăm încă 30 de zile, poate începe să se vada ceva

Dar, domnule primar, trebuie să vă atrag atenția că sunteți într-o situație extrem de periculoasă. În anul 2002 consiliul local, de data aceea, a decis să delege majoritatea atribuțiilor primarului către viceprimarul PD de la acea vreme, primarul PNL Ioan Ghise rămânând doar o figură decorativă în primărie. Astăzi brașovenii își amintesc de acea epocă ca de perioada în care nu s-a făcut nimic, și îl acuză pe Ghise pentru asta, deși atribuțiile erau TOATE la viceprimari, în special la Scripcaru, viceprimarul PD. Iar Scripcaru, în 2004 era ales primar. Așa că ... eu parca i-as mai retrage din atribuții doamnei viceprimar Boghiu, altfel o vad primar în 2024.

Ionuț Banciu va fi totuși secretar de stat la Mediu

Așa cum dezvăluim în premieră la InfoBrașov acum două săptămâni plusistul liberalizat între timp, Ionuț Banciu, va apuca funcția de secretar de stat la Ministerul Mediului, Apelor, Pădurilor, Arbuștilor, etc. Presa națională apropiată serviciilor a și confirmat în aceste zile predicția noastră. Este greu de înțeles mutarea strategică a lui Banciu la Mediu, chiar dacă este silvicultor la bază și a activat în domeniul organizațiilor europene nonguvernamentale de protecție a pădurilor. A fi lider regional al WWF Central and Eastern Europe până prin 2020 ar fi important dacă n-ar fi totodată suspect din perspectiva arondării informative la Renew Europe.

Organizația lui Banciu în zona neutră a marilor agenții de spionaj

Un studiu atent asupra acestei organizații cu sediul central în Elveția relevă un interes deosebit al WWF în zona Ucraina-România, care nu ține numai de pădurile virgine ale acestor două țări. Scandalul internațional izbucnit chiar la începutul acestui an în legătură cu o sumedenie de organizații elvețiene penetrate de agenții britanici și francezi, dar și de americani, demonstrează fără echivoc că neutra Elveție rămâne paradisul agențiilor de spionaj, care se ocupă în principal cu spionajul economic. Inclusiv cel legat de exploatarea

forestiere. Ar fi fost departe de noi gândul că Ionuț Banciu ar fi avut și alte preocupări ca lider regional WWF Elveția, dacă nu ar fi fost parte a angrenajului guvernamental din timpul lui Ciolos, agentul de influență al Franței în România.

Ce legătură există între Renew Europe și Ionuț Banciu, alta decât Ciolos?

Care a fost în repetate rânduri acuzat cu probe de presa națională că ar fi apropiat al fostului Doi și-un Sfert al generalului Virgil Ardeleanu, supranumit Vulpea. Care, conform Naționalul, a pornit o campanie de infiltrare a oamenilor Plus (proiectul său politic, spre deosebire de UR, cel al lui Coldea) în structurile guvernamentale și parlamentare ale tuturor partidelor.

Prin ce miracol a ajuns Ionuț Banciu de la simplu consilier de secretar de stat al Guvernului Ciolos direct pe prima poziție a listei deputaților PNL Brașov?

Cu o prezență jalnică la alegerile locale de la Zărnești, el este recuperat de sistem și extrapolat direct în Consiliul Județean Brașov, apoi imediat în Camera Deputaților, ca liberal de această dată. Parlament

unde, de-abia ce intră, declară că va fi parlamentarul pădurilor! Apoi abjură de la vocația parlamentară, ca și de la cea de consilier județean, și devine secretar de stat la Mediu, tot pe probleme forestiere.

Despre misticismele preocupării exclusive pentru binele pădurilor

Nu este cazul să ne apucăm să credem în miracole, să cădem în misticisme. Nimeni nu contestă pregătirea temeinică alui Banciu în domeniul silviculturii, având și studii în străinătate de specialitate conform CV-ului său. Dar parcursul meteoric al proaspătului liberal ne face să ridicăm suspicios din sprâncene.

De ce ar părăsi o poziție sigură de parlamentar, în care putea iniția legi de protecție a fondului forestier, în special cel al ultimelor păduri virgine ale Europei, și s-ar aventura într-o funcție de secretar de stat nesigură? De ce ar ceda organizația PNL Brașov posibilitatea de a avea un secretar de stat la Finanțe, la Dezvoltare, la Transporturi sau la Fonduri Europene, cu consecințe benefice pentru marile proiecte ale Brașovului, Aeroport, Spital Regional și Polivalentă? Totul pentru a-i face hatărul lui Ionuț Banciu de a activa în domeniul său forestier îndrăgit. De ce, dacă n-ar fi ordin de la sistem, oricare ar fi acesta?

Brașovul nu are interese imediate la Mediu, atunci cine?

PNL Brașov nu mai poate obține și un alt secretar de stat conform algoritmului Coaliției.

Ori, nu pădurile sunt principalul obiectiv al administrației publice brașovene. Și mai survine o întrebare: cine mai are un interes atât de pronunțat pentru prezența lui Banciu în guvern, în afară de el bineînțeles? Interesul Brașovului nu este la acest minister din motivele arătate mai sus. Răspunsul poate fi aflat printr-o scrutare cu mare atenție a parcursului său în instituțiile internaționale coroborat cu activitatea sa din timpul guvernului Ciolos, ceea ce și vom efectua în perioada următoare.

Libiu MATEESCU

Politica pumnului vârat pe gât. Unde am mai văzut asta...? A, da, chiar la administrația Scripcaru

Vine Radu Dascălu pe sticlă la Kroncast Media și zice că în curând mașinile parcate contravențional vor fi ridicate și duse undeva pe Valea Cetății. Radu Dascălu consilierul lui Allen Coliban „primarul vostru”. Adică, cum ar veni, are mandat să zică asta exact de la domn primar. Ups... ce seamănă asta cu pumnul în gură băgat de fosta administrație acum vreo 10 ani când ridicau mașini într-o veselie pe bani buni. Mă tem că povestea se va repeta. Pentru că metehnele rele se uită greu. Și oricum, cum nu poți tu ca cetățean să fi de acord cu ridicatul mașinilor parcate contravențional când Brașovul bubuie de parcări proaspăt făcute de actuala administrație chiar în preajma Centrului Vechi. Și ce mișto va fi în weekend-uri când vor veni turiști de o zi, covrigari amatori de selfie din Piața Sfatului cu Tâmpa pe fundal, și amatori de parcare moca și stat în trafic. Spre deosebire de acum 10 ani când mașina galbenă de ridicat mașini făcea legea, acum va ieși cu circ și proteste de stradă. Allen, băiatule, tu n-ai

înțeles ce vrea poporul brașovean de la tine. N-ai înțeles și pace! Degeaba o dai pe lângă sură ca o domnișoară de pension cu bunele maniere, când trebuie să faci naibii parcări prin Centrul Vechi. Sugestie - poți face parcări subterane pe sub terenul de sport de la Șaguna și sub Piața Unirii. Pentru că nu mai pupi un mandat cu apucăturile astea.

Deja ești în corzi din cauza comportamentului de domnișoară de pension care nu vrea să deranjeze.

Nu poți tu? Las-o pe Flavia. Constat că stă mai bine ca tine la capitolul „dat cu barda”. Și dacă faci parcări prin centru și facilitezi prezența turistului - covrigar în Piața Sfatului, poate au și „cârciumarii” din breaslă cârciumile pline. Aia din breaslă, pentru că am văzut că doar aia sunt interesați, doar ei au cârciumi în Brașov, că parcă în imaginile de la Prefectură ocazionate de escaladarea crizei cârnatului mucegăit nu apăreau și alte figuri

de cârciumari. Doar „Breasla Cârciumarilor” s-a simțit vizată de „căpcăunul” Susanu „cel rău și grabnic cotrobăitor prin oale și scriitor de rele constatate și neconforme cu pravila”.

Allen, primare, fă bine și pune boii în fața căruței. Mai întâi faci parcări, după care bagi mașina de ridicat. Faci consultări pentru orice, mai puțin pentru parcări.

Și pentru că tot făcărăm vorbire de șerifii stelari de la locală, ia să vedem ce le-a mai pregătit Radu și Allen. Cică pe la finalul lunii îi cheamă pe toți agenții la lucrare de control la Aula Universității. Aș vrea să fac mici speculații pe tema subiectelor de extemporal. Trăiesc cu senzația că va fi exact ca o lucrare de control de pe la clasa a 3-a.

„Scrieți după dictare. Ana are Volkswagen. Răspundeți la următoarele întrebări. Ce are Ana? Al cui e Volkswagen-ul?”

Câte beri Perlenbacher intră într-un porbagaj de Volkswagen? Cine e Ana și ce o recomandă ca să aibă un Volkswagen?

Volkswagen e mașină de săraci?”. După care le va da compunere. „Faceți o compunere cu tema - De ce îmi place mie să fiu polițist local - de minim 500 de cuvinte. Evitați utilizarea cuvintelor proces-verbal, Perlenbacher, plagiat, „așa a zis șeful”, actele la control”.

Domnule Radu Dascalu, vreau și eu să fiu în comisia care stabilește subiectele de extemporal

Și stau și la corectare. Gratuit, din timpul meu. Vă rog eu frumos că vreau să mai scriu o carte și n-am subiecte de caterincă. Și sunt convins că ce vor scrie oamenii aștia la extemporal va fi mult mai tare decât orice perle de la bacalaureat.

Domnul Radu, te rog eu frumos nu mă ignora și dă un semn. Vin gratis din partea societății civile, lasă-mă să am și eu momentele mele de satisfacție. Let's make Brașov great again!

Dan VĂJU

Useriștii plusiști brașoveni din Primărie, sau prostia condimentată cu aroganța

Fătuca neomarxistă din fruntea Primăriei, viceprimarul Flavia Boghiu, care se presupune că ar trebui să răspundă de lupta anticovidiană, de finanțele publice locale, de urbanism, de RATBv, etc. se hârjonește facebook-ist cu brașovenii nemulțumiți de reintroducerea scenariului roșu. Brașovul este din nou în carantină socială și datorită incompetenței crase a viceprimarului neomarxist al Brașovului. Pentru că a crescut din nou incidența infectărilor cu COVID-19 în municipiu, în ultimele 14 zile, la peste 3 la mie, iarăși se închid toate localurile publice, sălile de spectacol, absolut tot. Mai puțin terasele, dar cum iarna s-a reinstalat...

Oricine altcineva este de vină, numai viceprimarul nu(sic!)

Activista Boghiu, nerecunoscându-și responsabilitatea în inconștiența ei funciară, s-a găsit să se rățoiască chiloțărindu-se public pe rețelele de socializare cu nemulțumiții care numai cred în restricții. Os din osul nesimțirii voiculesciene, infamul ei coleg nedemis

de la Sănătate, cel cu arșii de vii de la Balș, Boghiu persiflează cariera de actor și și pe cea de opozant al puterii politice locale, ca orice marxist sadea. Cheamă cetățenii la gestionarea focarelor COVID,

uitând că este datoria ei să le gestioneze, ca viceprimar cu astfel de atribuții.

Unde-i cuptorul și unde-i berea

La nefasta ei ungere pe funcție debita prostește pe facebook că întâi trebuie să afle unde este cuptorul cu microunde și data întâlnirii săptămânale la bere cu colegii. De unde rezultă că ne-am pricopsit cu o cheflie cu părul roz pe post de viceprimar. Și incompetentă, și obraznică pe deasupra. Iar în legătură cu eforturile făcute de autoritățile locale în gestionarea pandemiei, este suficient să circuli cu autobuzele RAT, regie aflată în subordinea duduului, ca să vezi supraaglomerarea fiecărei curse și mulțimea de bătrâni care așteaptă în stații pe un ger năpraznic autobuzele care circulă prea rar.

Din obrăznicile viceprimarului Flavia Boghiu

„În ultimele zile unii cu notoritate câștigată printr-o carieră de succes în actorie, ori care au câștigat legitimitate politică în urma ultimelor alegeri, au ieșit public și răspândesc informații false, instigă la «nesupunere civică», instigă la nerespectarea tuturor eforturilor făcute de cetățeni, antreprenori, autorități(sic!), pentru a gestiona focarele de Covid-19 și pandemia

în general.

O dovadă de iresponsabilitate socială. Atitudinea de genul «nu port mască, nu mă vaccinez» nu poate decât să arate o sfidare față de omul de rând, față de potențialele probleme de sănătate ale altora care sunt afectați direct sau indirect de asemenea atitudini,

Flavia Boghiu, arogantă cum o știm

„Așa că celor care nu înțeleg cum funcționează sănătatea publică și responsabilitatea față de semenii, le recomand să se întoarcă la actorie, să discute despre pantofi cu toc sau alte lucruri la care se pricepe(sic!)“ persiflează Boghiu în chinuita ei declarație. Ieșirea publică decentă a primarului Brașovului, Allen Coliban, era suficientă cu această ocazie nefastă a reintrării Brașovului în scenariul roșu. Nu mai era nevoie de dublarea mesajului public al Primăriei, normal în aceste situații, prin emiterii de obrăznicii și persiflări la adresa nemulțumiților. Aceștia, în disperarea și lehamitea lor, sunt de înțeles. Viceprimarul nu.

Libiu MATEESCU

Îngeri și suflete mânjite

Se ține cu dinții de educația sexuală. Se ține cu dinții ca educația sexuală să fie introdusă în instituțiile de învățământ. Inițial când auzi „educație sexuală“ ești tentat să spui că este o chestie bună, pentru că, „sunt prea multe fete de 15 ani care rămân însărcinate“ (motivația unui ONG care susține educația sexuală). Bun, de acord. Pai dacă sunt prea multe fete de 15 ani care rămân însărcinate, atunci de ce trebuie să le vorbești copilașilor de grădiniță despre plăcerea atingerii propriului corp? Care este scopul de vrei să mânjești sufletele acestor îngeri?

Părerea mea este că nu ar fi rau să ne uităm la ce se întâmplă pe dincolo cu privire la aceasta educație sexuală

Publicația „În linie dreaptă“, ne face cunoscut de faptul că Biroul European al Organizației Mondiale a Sănătății, a elaborat un studiu, un document, care ar oripila orice minte normală și orice om a cărui educație are la baza sănătatea bunului simț. Extrase

din documentul Biroului European OMS : „Bebeluşii învață încă de la naștere valoarea și plăcerea contactului fizic, a căldurii și intimității“, formarea comportamentului sexual ... începe în uter și continuă toată viața“, ... primul stadiu al dezvoltării psihosexuale este de la naștere la 2 ani, când copilul obține plăcerea sexuală atunci când sugă la sânul mamei, când mușcă și când înghite, așadar gura copilului este în acea perioadă o zona erogenă activă“, „a două fază este cea anală, între 2 și 4 ani, când plăcerea sexuală e produsă în zona anală, urmează faza falică între 4 și 5 ani, apoi e o perioadă de latență și apoi e faza genitală începând de la pubertate“. Se vede că studiul OMS, reia teme de introspecții Freudiene și nu se mulțumește cu atât, merge mai departe cu grotescul și spune ca "un copil este privit ca ființă sexuală chiar de la început", de la naștere adică. Se mai vorbește în studiul respectiv despre masturbarea timpurie la 0-4 ani, despre autostimulare până în 9 ani, mai spune ca prima experiența sexuală ar trebui să aibă loc între 9 și 12 ani.... Toate aceste concepte au la baza studii elaborate de biologul și zoologul Alfred Kinsey,

părintele revoluției sexuale, care până la urmă a fost dovedit ca fiind un pedofil notoriu.

Germania. Ne informează „Deutsche wirtschaftsnachrichten“ ca în Germania educația sexuală a mers până acolo ca s-a inventat un joc în care persoane adulte pot merge în grădinițe ca să se joace cu copiii. Și atenție este contra cost și nu există obligativitatea anunțării părinților. Jocul poarta denumirea de "Jocul Original".

Declarații de părinți:

„Când am văzut în fotografii câți străini complet se jucaseră cu copiii noștri, m-am simțit foarte rău. Răul, furia și, de asemenea, neputința, ce s-a întâmplat“, a spus părintele B. din Berlin.

„În contextul acestei piese originale, fiul nostru ne-a raportat și a jucat lucruri foarte explicite, da, sexuale și violente“, un alt tată din Berlin.

Părintele S. „... a fost adusă în altă parte de către profesor. Apoi s-au jucat cu alți bărbați mari și nu i-a plăcut asta. Nici ceilalți copii care au venit cu mine. Altă dată fiica mea mi-a arătat cum educatorul principal, șeful grădiniței, și-a băgat nasul în fundul ei și că a făcut același lucru cu alți copii.“

Jocul a fost interzis în unele state din Germania, însă în 11 state încă este permis. „Original Play“ deschide ușa abuzului“, declară dl Schreyer ministrul familiei din Bavaria. Guvernul federal nu a reacționat în nici un fel. Angela Merkel se opune interzicerii totale.

Mergem mai departe și trecem oceanul în Brazilia. Acum aproximativ noua ani, campania pentru educație sexuală din Brazilia condusă de socialiștii din Partidul Muncitorilor, a stârnit un val uriaș de proteste din partea populației conservatoare. Un număr imens de părinți alarmați, văzând că practic copiilor li se pregătește indoctrinarea sexuală cu tentă de masturbare și prozelitism homosexual de la 7 la 12 ani, au declanșat un scandal imens. Președinta Braziliei, parlamentar la acea vreme, a explicat că materialele prezentate copiilor sunt absolut nepotrivite făcute pentru a-i atrage să experimenteze homosexualitatea ai masturbarea și nu pentru a cunoaște și înțelege cu adevărat o viață sexuală sănătoasă și firească. Programul a fost oprit.

Ne întoarcem la România, fostul prim-ministru a făcut afirmația că pedofiliile sunt discriminații iar actualul președinte se luptă

cu dinții pentru ca din legea pentru educația sexuală să dispară sintagma „cu acordul părinților“. Președintele Klaus Iohannis a atacat la Curtea Constituțională legea care condiționează predarea educației sexuale în școli de acordul părinților.

Se pare că distrugerea inocenței și mânjirea sufletelor acestor îngeri, în Europa devine politică de stat, iar România din nou va fi vârful de lance și pentru acest experiment

Acuma la finalul articolului mi-a venit în minte un paradox neo-marxist și anume, progresismul consideră că fătul are simțuri sexuale pentru că „formarea comportamentului sexual... începe în uter și continuă toată viața“ și tot progresismul consideră că fătul nu este încă o ființă și că poate fi tăiat cu forcepsul chiar și cu câteva zile înainte de naștere (ideologie progresistă ANTIFA). Cam atât.

Bogdan GABRIEL

Nu Șoșoacă e problema, ci proasta guvernare

Diana Șoșoacă face deliciul inter-nauților „competenți”. Vrăbioi gureși o atacă și râd de ea din toate pozițiile, pozând în intelectuali simandicoși. S-au inventat jocuri de cuvinte, numele senatoarei recent excluse din AUR a devenit substantiv comun – românii europeni știu să disprețuiască orice și să se dea intelectuali cu ștaif, deși prostia este boala care afectează pământul străbun mai rău decât COVID-19.

Șoșoacă nu e, de fapt, o problemă pentru nimeni

Gălăgioasă și cu apucături de țată, Diana Șoșoacă este un senator fără partid. Nici când avea partid însă nu conta prea mult. Atrăgea atenția prin enormitățile pe care le debita. Și, lucru de remarcat, se atrăgea atenția asupra ei, doar-doar o mai scădea presiunea de pe contabilul mediocru de la Palatul Victoria sau schiorul de la Cotroceni. În realitate, în afară de puțină gălăgie, senatoarea Șoșoacă nu face nimic. Guvernul, în schimb, nu face nimic bun pentru români!...

Echipa lui Cițu e compusă din „șoșoci” care au pupat cizma care trebuie

Au pupat clăparul scump al președintelui, au pupat în cur pe cine trebuie și au ajuns miniștri. Iar din felul în care s-au așezat la împărțit bugetul se vede că mentalul colectivului aflat la guvernare e marcat doar de feudalitate. Nu de inteligență, și nici de patriotism. Fără nicio viziune și fără vreun dram de respect pentru proștii care au pus ștampila pe buletinul de vot, acești șoșoacă de catifea reușesc să ne ducă de răpă cu totul. Da, o să fie frumos peste o mie de ani, dar azi ce facem? Nu e destul să pupi cizma sau clăparul, când guvernezi mai faci și nițică treabă.

Contabilul Cițu e mai rău ca Șoșoacă. Taie tot ce poate, dar nu pune nimic pe masă. „Nu mare de stat”, cum zicea cronicarul despre Ștefan cel Mare și Sfânt, Cițu e și mai mărunț la guvernare. Raluca Turcan, singura femeie șoșoacă din acest guvern de șoșoci, e mai înaltă, dar tot minusculă e. La fel, șoșocul transpartinic de la educație sau șoșocul

care și-a obținut ilegal o locuință de la justiție. Gașca asta a decis că bugetul e împovărat de studenții care merg gratis cu trenul și de asistații social. Și tot gașca asta a stabilit că opinia CSM privind menținerea Secției de Investigare a Infrațiunilor în Justiție trebuie ignorată, deși ani de zile au reclamat că e importantă. Nici măcar Diana Șoșoacă nu a dat vreodată dovadă că ar fi adepta dublei măsuri...

Nimic pentru capitalul românesc!

Bugetul acestui guvern nu ajută cu nimic dezvoltarea capitalului românesc. Acești șoșoci de la guvern nu au condus în viața lor vreo firmă, au fost mereu plățiți de stat (adică, de noi!). Disprețul pentru tot ce este românesc, ca și slugărnicia față de Înalta Poartă de la Bruxelles se văd de la o poștă. Pandemia a fost prost gestionată, economia – de asemenea, deci e momentul să vândă olandezilor Portul Constanța și să mărite gazele din Marea Neagră, că nouă ne ajung sobele încălzite cu lemne. Nu avem nevoie

nici de energie, nici de petrochimie. Nici de trenuri, nici de TAROM.

Pensionarii vor muri fericiți că nu le-a fost mărită pensia (așa cum este stabilit prin lege)

Țara se va face bucăți pentru că nu a avut nimeni grijă de ea. Madam Turcan va mai face nițel sport în minister. Președintele va face schi în continuare. Iar Cițu va număra, ca un contabil de doi lei, cât se va economisi din sărăcirea săracilor care îi apasă guvernarea. Despre competență, despre oameni inteligenți și despre asaltul culturii asupra manei nu are sens să vorbim pentru că nu putem vorbi despre ceea ce nu există. Nu putem să fim cu toții Jacques Prévert (aici v-am încurcat, nu-i așa, nu știți la ce mă refer). Față de toți acești indivizi și individe insalubre, Șoșoacă e o capodoperă. Nu s-a trădat pe sine și nici nu a pupat clăparii nimănui...

Tudor ARTENIE

Fragila relație cu realitatea

♦ Daniel BEJAN

A existat o vreme când întâlnirea dintre un băiat și o fată impunea obligatoriu prezența unei a treia persoane. Chaperon – nu cred că există un echivalent în limba română pentru acest termen. Lucrul acesta se mai întâmplă și azi în unele culturi. Prezența terțului era condiția păstrării aparenței de respectabilitate. Intruziv, dar vigilant, acesta avea rolul de apărător al castității, protector al virtuții, veghind la păstrarea distanțării (pe atunci distanțarea nu impunea consum de epitețe: socială, fizică), la decența conversației. Cei doi tineri puteau face câțiva pași împreună, evitând contactul fizic, se puteau privi, puteau întreține o conversație plecticoasă, dar nimic mai mult. Respectabilitatea impunea limite stricte, intimitatea era inacceptabilă, atingerile neîngăduite, iar chaperonul era acolo pentru a veghea că așa stau lucrurile. Lucrurile funcționau atâta vreme cât chaperonul își lua, cu cerbicie, rolul în serios. Atunci când un soi de vinovată complicitate îl făcea să devină mai îngăduitor, castitatea ieșea din discuție, virtutea devenea discutabilă, dar asta nu incomoda teribil câtă vreme aparența respectabilității era păstrată.

Întâlnirile cele vinovate aveau,

nu de puține ori, și ele nevoie de implicarea unui terț: codoșul sau codoașa. Paradoxal, rostul acestora era tot acela de a păstra aparența respectabilității. Nimic de mirare dacă, frecvent, funcția de chaperon și cea de codoș erau servite de aceleași persoane. Distincția esențială dintre clasele sociale era dată, în cele din urmă, de efortul investit în salvarea aparențelor. Ipocrizia era, deci, un atribut al nobleții.

Aceasta a fost introducerea

Într-un bloc din Constanța are loc un incendiu. Intervenția pompierilor e zădărnicită de echiparea lor necorespunzătoare. Le lipsește o autoscară. O femeie sare de la etaj. Deznodământul e pe cât de previzibil pe atât de trist. Urmează, inevitabil, trănăneala publică. Petrecută, la fel de inevitabil, în spațiul social media. De vină e administrația pesedistă, care a stăpânit ani de zile Constanța. Ba de vină e inepta administrație penelistă care a pus mâna pe oraș, de jumătate de an, și o ține dintr-o boacă în alta. Ba de vină e guvernarea. Liberală, pesedistă, tehnocrată. De vină sunt guvernările care... Pompierii sunt

la administrația locală sau centrală? De vină e... Zarvă. Înjurături. Huo. Devinăe.

Discuția se amplifică. Ia proporții grotești. Se alcătuieste un inventar ad hoc al incendiilor. Se socotesc vinovății, distribuite generos în funcție de afiliere. Aia au fost așa și pe dincolo, dar ăialaltii... ohooo! Mecanismul cunoscut de distribuire al culpei și indulgențelor urmează poteca știută, definită limpede de atârănarea de o muchie sau alta a poligonului politic. Trăncănitorii sunt mult prea prinși în grozava lor întreprindere pentru a realiza că toți, dar absolut toți reprezintă un excelent material combustibil utilizabil la proxima ocazie.

Apoi există șanțul Șoșoacă. Viața și opera unei dudu care nu poate evada din temnița onomastică au devenit subiect de mare frământare. Pe cât de mare e repulsia unora față de vulgaritatea personajului, precaritatea sa intelectuală, pe atât de mare e dragostea admiratorilor săi, motivată de fix aceleași motive. Într-o parte cei care afișează un superior dispreț, perfect justificat de subiectul propus discuției, de cealaltă cei entuziasmați de exercițiile publice de defecare

ale fix aceluiași personaj. Dar toți prinși în dezbaterea în care subiectul este Șoșoacă. Subiectul.

Virtuoși cămătari ai opiniei se laudă cu grozava lor docilitate

Ei poartă mască. Și trebuie să te anunțe asta pe orice cale. Ei se vaccinează. Și trebuie să te anunțe asta. Ei s-au vaccinat. Și pun și poze. Ei au făcut rapelul. Poze. Și n-au pățit nimic. Și te anunță asta. Repetat. Insistent. De un an de zile avem existența schilodită de marea frică. Mască. Distanțare. Izolare. Priviri încărcate cu ură. FRICĂ. De un an de zile suntem bombardat, într-un tir infernal, cu statistici, mesaje contradictorii, dar mereu calibrate, construite astfel încât să hrănească frica. Dacă nu de boală, atunci de amenzi.

„Eu m-am vaccinat și mă simt bine”, se laudă unul. Nu îl deranjează deloc faptul că un astfel de mesaj e necesar. Nu găsește nimic ciudat în faptul că e necesară precizarea că se simte bine. Că, adică, el, spre deosebire de alții care s-au vaccinat, n-a crăpat, n-a dat în damba, nu e lovit de beteșuguri. Nu. Lui nu i s-a întâmplat asta, deci nu

există. Deci totul e roz și picățelele sunt azurii. El poartă mască și când e singur în casă. Pentru că el e virtuos. Pentru că el e obedient. El s-a vaccinat și se simte bine. Alții au avut „teribilul” virus și se simt bine. La fel cum unii s-au vaccinat și au crăpat. Fiecare argument al virtușilor poate fi anulat de contra-argumentul scepticilor. Nu contează. Nu despre argumente e vorba. În mod rațional poți înțelege teama celor care aleg să se protejeze, la fel cum poți înțelege revolta celor care își văd viața dată peste cap de excesele impuse în numele siguranței sanitare. Există o distanță uriașă între gravitatea problemei (o problemă reală) și reacția statelor. E o problemă de strictă opțiune: ce e mai important? Frica ta sau libertatea mea. Nu, nu noi aveam de optat. Au ales alții pentru noi. Opțiunea noastră a rămas aceea de a accepta obedient alegerea lor sau ba. Și abia aici e problema.

Statul, social media, noi înșine am devenit chaperoni ai relației dintre semeni. Ne reclamăm, zgomotos, agresiv, dreptul la aparențe și nimic mai mult. Da, virusul nu e mai grozav decât alte boli, dar poartă naibii masca. Da, Șoșoacă e o mahalgioaică, dar ea măcar... Da, cheltuim enorm pe măști (în continuare neconforme, mărunț deta-liu), geluri anti-bacteriene (vorbim despre un virus, nu o bacterie), dar pompierii nu au ce le trebuie și de vină e... Chaperon sau codoș e tot aia dacă ceea ce contează e doar aparența respectabilității. Iar aparențele sunt tot ce ne mai rămân atunci când relația noastră cu realitatea e atât de fragilă.

Sobița. O lecție din Ardeal

Gina ARTENIE

este filolog și fost jurnalist. A fost profesor de limba română, secretar PR de teatru și manager al unui magazin online de obiecte tradiționale românești. Are studii în marketing digital și colaborări cu asociații de caritate. În prezent deține o firmă de consultanță în media, PR și comunicare

De când cu pandemia, ne-am mutat la casa de la țară. Mă rog, mult spus „la țară”, că e la 35 de kilometri de București. În alte lumi, eram într-o suburbie liniștită, curată, într-o comunitate civilizată, fără manele și maidanezi. În România, o dată ce ai ieșit din Capitală, dai de cirezi de vaci, gunoi, case dărăpănate, peturi aruncate peste tot. Și, desigur, nicio țevă de gaze. Sau de canalizare.

La țară, așadar

Nefiind gaze, încălzirea noastră se face cu sobe cu lemne. Am făcut o cameră în plus, micuță, și am instalat în ea o sobiță de teracotă. Am cumpărat-o în toamnă de la un magazin de materiale de construcții din orașelul vecin. Când s-a făcut frig, am pornit-o. O minune. A mers tare bine. Te și miri că o sobă așa mică face așa cald și ține atât de mult căldura.

Până când sobița a început să scoată fum!

Mai întâi, firicelul negru se desfășura în cameră prin capacul de sus. Sobița are pe plafon două plăci de marmură. Le-am dat jos și am văzut crăpătura. Ne-am apucat să o reparăm. Am cumpărat mortar de șamotă, am pus, am așteptat să se usuce. La urma urmelor, n-om fi noi meșteri, dar cât de greu poate fi? ...

Între timp, fiind luna ianuarie, am pus în priză un calorifer. În acea cameră stă mama

În fine, s-a uscat. Nu mai scotea fum pe acolo. Bucuria ne-a fost scurtă, pentru că a doua zi firicelul a ieșit prin altă parte. Sobița are un soi de etajeră, de cat... nu e dreaptă. Am desfăcut și acolo și am lipit. Am așteptat din nou. S-a lipit. Nu mai scotea fum.

Dar deja așa nervi aveam! Sobița nouă să fie atât de prost construită... mi-am adus aminte de toate neajunsurile, de toți funcționarii enervanți, de toți primarii care nu fac nimic, de toate produsele românești proaste. Și de decizia pe care o tot iau să nu mai stau fără să am o reacție atunci când mă deranjează ceva. Domne, să spun răspicat ce nu îmi convine, cu riscul să fiu nesuferită! ...

Am pus mâna pe telefon.

Am sunat în mai multe locuri până să ajung la cei care au produs sobița. Nu mai

• **DE CÂND CU PANDEMIA, NE-AM MUTAT LA CASA DE LA ȚARĂ. MĂ ROG, MULT SPUS „LA ȚARĂ”, CĂ E LA 35 DE KILOMETRI DE BUCUREȘTI. ÎN ALTE LUMI, ERAM ÎNTR-O SUBURBIE LINIȘTITĂ, CURATĂ, ÎNTR-O COMUNITATE CIVILIZATĂ, FĂRĂ MANELE ȘI MAIDANEZI.** În România, o dată ce ai ieșit din Capitală, dai de cirezi de vaci, gunoi, case dărăpănate, peturi aruncate peste tot. Și, desigur, nicio țevă de gaze. Sau de canalizare

aveam cărticica ei, să iau de acolo datele. Așa că am mers pe un fir până i-am găsit.

Sună. Răspunde o femeie. Îi spun cine sunt și de ce o sun. Pe scurt, o sun să îi spun doar atât: sunt un client care a cumpărat produsul ei, produs care este prost. Și am vrut să știe asta direct, de la mine.

Ea se arată deranjată. Printre altele, spune la un moment dat „dacă nu cumva am alt interes”... Ce interes, doamnă? V-am sunat să vă spun că am dat bani pe soba dumneavoastră și s-a crăpat. Ce interes să am? Nu vă reclam, nu vreau nimic. Am vrut doar să știți că sunt un client nemulțumit, atât.

Soțul meu preia discuția. Îi explică toată târâșenia. Ea spune că e posibil să fie de la burlan, să fie blocat de funingine. Noi sărim de șapte coți, cum să fie de la burlan, când abia am făcut camera aia, deci și burlanul... e prima dată când e folosit. Femeia zice că are echipă de service și va trimite pe cineva. Și dacă e o problemă, vor schimba sobița. Că nu vrea să aibă clienți nemulțumiți.

Nu mi-a venit să cred că aud așa ceva!

Nicio clipă nu mă gândisem că se poate schimba. Deși, teoretic, era în garanție. Doi ani. Dar nu ASTA voiam, să facă tanti aia ceva. Doar să știe...

M-am interesat nițel. Firma de sobe e din Beiuș, Bihor. Și fac produse care ajung în toată Europa. Sunt și nemți care au în case sobe sau șeminee de la ei, din Beiuș.

Frumos!

Azi, la 7 și jumătate dimineața, o dubă cu numere de Bihor parca la poartă

Veniseră oamenii de la firma de sobițe, să vadă ce și cum. Nu a fost nevoie decât de o privire, la burlan. Au zis că de acolo e. Două

coturi în interior, unul afară, plus că cel de afară nu e destul de înalt... Le-au desfăcut, erau pline de funingine. Dar pline. Nu îmi venea să cred. Burlane noi, sobă nouă, de unde naiba atâta funingine? Practic, fumul avea obstacole. Și și-a făcut drum singur, găvind vulnerabilități în sobița... Cam așa ar fi rezultatul investigației.

Oamenii din Beiuș, înalți cât ușa, foarte simpatici și molcomi. Se uitau în jur, la sat, la întinderea lui pe o orizontală deprimantă și la un moment dat unul dintre ei spune: Nu aș putea să stau aici... Am simțit așa, un fel de compasiune în vocea lui.

Normal că nu ar putea să stea „aici”. În sud, în plătitudinea asta. În mizeria din sate sau din Capitală. Comparați și voi: Giurgiu sau Brașov? Teleorman sau Cluj? Are cineva vreo ezitare? Pe bune?

Și în Bihor e altceva... Beiușul ăla al lor e la poalele Apusenilor. E străbătut de Criș. O frumusețe de loc. Citesc că se vorbea despre el încă de la 1200, la 1700 avea 72 de sate, iar la 1800 apariția liceului n-a mirat pe nimeni. Altă lume, altă viață. Imperiul... Orice s-ar zice!

Acolo vezi un deal, un pom, o apă. Acel deal e curat. Acel pom e îngrijit. Acea apă e limpede. Acolo oamenii când pun mâna să repare ceva, o fac cum trebuie. Când construiesc ceva, la fel. Când promit ceva, își țin vorba.

Știu ce spun, am stat șapte ani în Ardeal. Și am făcut prostia să mă întorc

Sobițele lor nu crapă, pentru că ei cunosc și respectă logica lucrurilor. Poate că ar fi trebuit să o cunoaștem și noi. Dar de unde? Noi nu suntem „gospodari” în acel sens, trăiești într-o curte cu toate ale ei... Suntem orașeni aduși aici de pandemie, de răspunderea

pentru două mame în vârstă. De munca noastră online, care presupune că poți sta oriunde, atâta timp cât ai net. Și de faptul că e casa noastră, cu pomi, grădină, flori pe două mii de metri pătrați. Totuși, ce naiba știm noi de burlane și de ce am ști? De ce facem multe dintre treburi singuri, cu mâinile noastre, e o altă poveste și probabil mulți dintre voi o știți deja.

După ce ne-am lămurit ce e cu sobița, cei doi oameni spun că nu ne pot lăsa așa

Că soba nu arată bine. Păi da, meșterea noastră o făcuse să arate ca naiba, zoaie de apă cu mortar se prelingeau până jos, pe teracota aia frumoasă și lucioasă. Dar pentru noi partea estetică era deja la categoria fițe. Important era să nu mai scoată fum.

S-au dus la duba lor și au scos din ea o sobiță nouă. Au adus-o până în cameră cu un soi de mașinuță de transport, că e grea tare, au instalat-o, au pus burlanele curățate la loc, au aprins focul. Mergea ca unsă. Mă uitam la ei și nu-mi venea să cred. Ce oameni! ...

Au urcat în mașina lor soba noastră peti-cită ca vai de lume, am mai stat cu ei la o cafea și apoi au plecat.

Am rămas așa... de parcă toate vorbele spuse femeii ăleia îmi erau acum în gât.

Evident că am sunat-o să îi povestesc că au venit colegii, că am înțeles că nu e neapărat vina sobiței, ci mai mult a noastră. Și că să nu se supere pe mine dacă am vorbit cumva mai supărată, că eram necăjită. Și că îi mulțumesc pentru tot.

A zis cu plăcere și că bine că s-a rezolvat.